

ตอนที่ 1

ตระกูล “วิทิตานนท์”

ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวที่เริ่มต้นจากชนบท แม่ผมเริ่มชีวิตที่บ้านสบคือ อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง แม่เดินทางไปทำมาค้าขายกับตา ยาย โดยใช้วิธีนำสินค้าใส่เรือจากอำเภอเถินไปขายยังอำเภอสบปราบ อำเภอเกาะคา ซึ่งสมัยนั้น แม่เล่าว่าต้องเดินทางไปทางเรือ ใช้เส้นทางสายแม่น้ำแม่วัง การใช้ชีวิตเป็นแม่ค้า และเดินทางไปค้าขายที่อำเภอเกาะคาเป็นประจำ จึงได้พบกับคุณพ่อซึ่งเป็นชาวชนบทเช่นกันที่บ้านหัวแต อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง

พ่อกับแม่ผมไม่ได้เกิดมาจากตระกูลที่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไร เป็นสามัญชนธรรมดา ประกอบอาชีพทำไร่ ทำสวน รวมถึงค้าขายเล็กๆ น้อยๆ พ่อและแม่ตั้งถิ่นฐานสร้างฐานะ และเลี้ยงลูกจำนวน 4 คน ซึ่งผมเป็นลูกคนโต ช่วงตอนผมอายุ 10 ขวบกว่าๆ พ่อกับแม่ทำการค้าจนเริ่มมีฐานะดีขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำธุรกิจขอสัมปทานตัดไม้ในพื้นที่อำเภอเถินจังหวัดลำปางเพื่อส่งโรงเลื่อย ในสมัยที่ป่าไม้มีความอุดมสมบูรณ์ ผมจำได้ว่าที่บ้านเรามีช้างลากซุง 1 เชือก มีรถยนต์บรรทุกขนและพ่วงเพื่อบรรทุกไม้ 1 คัน ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.2505 ฐานะครอบครัวดีขึ้นเรื่อยๆ พ่อพาผมไปซื้อรถ Jeep วิลลี่ ที่บริษัทยนตรกิจกรุงเทพฯ ตอนนั้นชาวบ้านเรียกพ่อว่า “พ่อเลี้ยงศรีใจ” เพราะพ่อมีฐานะค่อนข้างดีกว่าชาวชนบทโดยทั่วไป

พอมีเงิน มีเพื่อนฝูงมากมาย แต่บนเส้นทางชีวิตคนเรามีสูงก็มักจะมีต่ำ เมื่อถึงคราวเคราะห์ ช้างลากไม้ที่มีอยู่ตายลง รถบรรทุกไม้ก็เกิดอุบัติเหตุอีก ธุรกิจทำไม้ตกต่ำ ฐานะเริ่มย่ำแย่ลง จะไปขอกู้ขอยืมเงินใครมาลงทุน ก็ลำบาก แสนเข็ญ

ไม้ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าข้าม แม่ดิ้นรนต่อสู้อชีวิตเคียงข้างพ่อ แม่ทำทุกอย่างที่จะได้เงินมาเลี้ยงดูลูกๆ ช่วงผมอายุ 12 ถึง 14 ปี จำได้ว่าพอดตกตอนเย็น แม่จะเข้าสวนเก็บผักชะอม ผักตำลึง มะนาว พักแพง แดงกวาที่ปลูกไว้สวนหลังบ้านเพื่อนำเอาไปขาย แม่สอนให้ผมทำมาค้าขายแบบชีวิตชนบทในอดีต แม่เก็บผักในสวนมัดเป็นกำๆ เอาไปขาย ผมต้องตื่นตี 5 นำผักที่แม่เตรียมไว้ใส่ตะกร้า ทำยรถจักรยานนำไปขายที่ตลาด ผมนั่งขายผักจนจบประธม ชีวิตผมจึงรู้จักทำมาค้าขายมาตั้งแต่เด็กๆ พ่อจึงพอจะฟื้นตัวได้ด้วยการหันมาทำไม้ใหม่อีกครั้ง

พอกับแม่พ่อก็สอนให้ผมมูมานะเล่าเรียน ขอให้เรียนสูงๆ จะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนพ่อแม่ ผมจำคำพ่าสอนของแม่ได้จนถึงทุกวันนี้ว่า **“แม่ไม่มีทรัพย์สินใดๆ จะให้ลูกๆ นอกจากความรู้”** ในช่วงที่แม่ทุกข์ยาก แม่ต่อสู้อดทน ตอนไม่มีเงินส่งเรียนแม่ก็ต้องขายทรัพย์สินที่มีอยู่ แม่พร้อมทำทุกอย่างเพื่อให้ผมกับน้องๆ ได้มีโอกาสเรียน ทั้งค่าครู ค่ากระเทียม เพื่อนำกระเทียมมาคอง รวมถึงค่าแกวโป่งข้ามเพื่อนำมาทำเป็นหัวแหวน ฯลฯ บางทีพ่อกับแม่มีปากเสียงทะเลาะกับด้วยเพราะหาเงินไม่ทันเลี้ยงดูและส่งเสียลูกเรียน ผมรู้สึกเศร้าใจ แต่ก็ไม่ท้อแท้ในโชคชะตาที่ครอบครัวเรามีขึ้นมีลงมีทั้งจนและรวยสลับกันไป

ครอบครัว

ผมสละโสดแต่งงานกับคุณกอบกุล วิจิตานนท์ นิติศาสตร์บัณฑิตจากรั้วธรรมศาสตร์ ขณะนั้นยศ ร.ต.ท. ยังเป็น ผบ.หมวดโจมตีอยู่ที่น่าน มีบุตรด้วยกัน 2 คนเป็นชายล้วน ปัจจุบันบุตรชายคนโตคือ

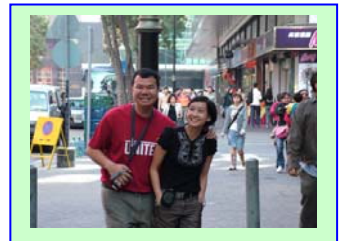

นายณัฐกร วิจิตานนท์ เป็นอาจารย์ประจำสำนักวิชานิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย สำเร็จการศึกษารัฐศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นิติศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และรัฐศาสตรมหาบัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันกำลังเรียนปริญญาเอกอยู่ที่มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ส่วนบุตรชายคนเล็ก คือ นายณัฐวัฒน์ วิจิตานนท์ เรียนจบปริญญาตรีนิติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่แล้ว ขณะนี้กำลังเรียนปริญญาโททางการกฎหมายที่มหาวิทยาลัยกรีนิช กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ประวัติการศึกษา

ชีวิตการศึกษาผมเริ่มต้นที่ โรงเรียนบ้านเวียง ตำบลล้อมแรด อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง จบชั้นประถมก็เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัยจนได้ มศ.3

- จบ มศ.5 โรงเรียนไพศาลศิลป์ พระนคร กรุงเทพฯ
- จบนักเรียนพลตำรวจ โรงเรียนตำรวจนครบาล บางเขน กรุงเทพฯ
- สอบเข้าเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจ รุ่น 26
- ปริญญาตรีรัฐศาสตรบัณฑิต โรงเรียนนายร้อยตำรวจ อำเภอ

สามพราน จังหวัดนครปฐม

- ปริญญาโทรัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การศึกษาอบรมเพิ่มเติม

ระหว่างรับราชการตำรวจ ผมมีโอกาสศึกษาเล่าเรียนหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งระยะสั้นระยะยาว ทั้งในและต่างประเทศ เท่าที่มีหลักฐานและจำได้ ดังนี้

- สำเร็จหลักสูตรเสนาธิการทหารอากาศรุ่นที่ 32
- สำเร็จการฝึกอบรมหลักสูตรการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ รุ่นที่ 13 จาก ศปส.ตร.
- สำเร็จหลักสูตร *Instruction in narcotics and dangerous drug law enforcement* ครั้งที่ 13
- เมื่อวันที่ 11-12 เมษายน 2520 จาก *U.S. Department of Justice Drug Enforcement Administration*

- สำเร็จหลักสูตรการสัมมนาปฏิบัติการยุทธวิธี จากวิทยาลัยความปลอดภัยสาธารณะ (*The Fairfax County, Virginia Public Safety Academy*) สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2534
- สำเร็จการศึกษาหลักสูตรการบริหารงานตำรวจชั้นสูง รุ่นที่ 17
- สำเร็จหลักสูตรนักบริหารงานคอมพิวเตอร์จาก NIDA
- สำเร็จหลักสูตรการอบรมการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามยาเสพติด (*National Drug Law Enforcement Training Workshop By UNDCP Regional Centre for East Asia*) เมื่อวันที่ 27-29 ตุลาคม 2542
- สำเร็จหลักสูตร ‘*Legislation and Initiatives to Address Organized and Transnational Crime*’ จาก *International Law Enforcement Academy Bangkok, Thailand* เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน – 1 ธันวาคม 2542
- สำเร็จหลักสูตรสำเร็จหลักสูตรการสืบสวนสอบสวนคดีเด็กถูกข่มเหงรังแกจาก (*The Investigation of Child Exploitation and Abuse*) จาก *North Umbria Police* เมื่อวันที่ 20-24 มีนาคม 2543
- สำเร็จหลักสูตรการสัมมนาผู้บริหารระดับสูงในเรื่องการก่อการร้าย-อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ (*Executive Seminar on Cyber Terrorism*) จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เมื่อวันที่ 11-13 มิถุนายน 2546
- สำเร็จการฝึกอบรมหลักสูตรการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษรุ่นที่ 13 จาก ศปส.ตร และฝ่ายการฝึกของหน่วยปราบปรามยาเสพติดให้โทษ สหรัฐอเมริกา

- สำเร็จหลักสูตรการสัมมนาปฏิบัติการยุทธวิธี จากวิทยาลัยความปลอดภัยสาธารณะ (แฟร์แฟก เคานตี มลรัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา)
- สำเร็จการศึกษาหลักสูตรการบริหารงานตำรวจชั้นสูง รุ่นที่ 17
- สำเร็จหลักสูตรรดับบริหารงานคอมพิวเตอร์จาก NIDA
- สำเร็จหลักสูตรการอบรมการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามยาเสพติด จาก UNDCP
- ศึกษาดูงานการบริหารงานยุติธรรม ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ , เยอรมัน, อิสราเอล ฯลฯ

ประวัติการรับราชการ

ผรับราชการในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 มาตั้งแต่จบจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ภาคเหนือตลอดมาจนกระทั่งถึงปี 2548 ได้เข้ามาประจำในกรุงเทพฯ ผ่านทั้งงานป้องกันปราบปราม งานสืบสวน สอบสวน งานอำนวยการ งานวิชาการ ดังนี้

2516-2522 ผู้บังคับหมวด ตำรวจตระเวนชายแดน ปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบ ในพื้นที่จังหวัดน่าน

2523-2524 หัวหน้าแผนก 1 กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค 3

2524-2525 สารวัตรป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพะเยา

2525-2527 สารวัตรสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองเชียงใหม่

2527-2531 สารวัตรใหญ่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ , สารวัตรใหญ่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

2531-2535 รองผู้กำกับการ สืบสวนสอบสวน กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3 , ผู้กำกับการ กำลังพล กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3

2535-2536 ผู้กำกับการ 1 กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5

2536-2544 รองผู้บังคับการ อำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5

2544-2545 ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดพะเยา

2545-2546 ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเชียงราย

2546-2547 ผู้ช่วย ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 5

2547-2548 รองผู้บัญชาการภาค 5

2548-2549 ออกจากภาคเหนือเป็นครั้งแรก เข้ามาประจำในกรุงเทพฯ ในตำแหน่ง ผู้บัญชาการประจำสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ทำหน้าที่ประสานงานสำนักนายกรัฐมนตรี และกระทรวงมหาดไทย)

2549-2550 ผู้บัญชาการประจำสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ทำหน้าที่หัวหน้างานด้านยุทธศาสตร์)

2550-30 พ.ค.2551 จเรตำรวจ (สบ8)

31 พ.ค.2551-ปัจจุบัน กลับภูมิลำเนาพื้นที่ภาคอีสานตอนบนในตำแหน่ง

ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 4

ผลงานทางวิชาการ งานเขียน

ผมเริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่ครองยศ ร.ต.ท. หนังสือเล่มแรกที่ผมเขียนคือ “คู่มือแนะนำแนวสอบเป็น ร.ต.ต.” ผมเขียนเมื่อครั้งเป็น ตชด. จากนั้นผมก็มีงานเขียนงานวิชาการออกมาโดยต่อเนื่อง ทั้งบทความ เอกสารประกอบการสอน หนังสือ คู่มือการปฏิบัติงาน ที่รวบรวมไว้ อาทิ

- การป้องกันอาชญากรรมกับการบริการสาธารณะ
- การใช้มาตรการทางกฎหมายกับกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ
- การสอบสวนคดียาเสพติด
- คู่มือตำรวจในการเตรียมสอบเป็น ร.ต.ต.
- แนะนำแนวสอบเป็น ร.ต.ต.
- การสอบสวนคดีวินัย
- คำอธิบาย พ.ร.บ. วินัยตำรวจ พ.ศ.2477

- คำอธิบาย พ.ร.บ.ตำรวจ พ.ศ.2521
- การสอบสวนตรวจค้นจับกุม
- รวมประมวลกฎหมายที่มีโทษทางอาญา
- ยุทธศาสตร์การทำสงครามเพื่อเอาชนะยาเสพติด
- การบริหารงานตำรวจยุคใหม่
- คำอธิบาย พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

๗๗

อาจารย์ผู้บรรยาย

นอกจากงานเขียนและภารกิจหน้าที่ประจำแล้ว ผมมีภารกิจเสริมที่ผู้นำน้อยคนจะทำได้ นั่นคือการทำหน้าที่ “ครูบาอาจารย์” ชีวิตผมนอกจากทำงานเป็นแล้ว ผมยัง ทำคู่มือในการทำงาน และสามารถสอนผู้ได้บังคับบัญชา และสอนใน สถาบันการศึกษามากมาย อาทิ

- บรรยายในหลักสูตร นพต., หลักสูตร สว., หลักสูตร ผบ.ร้อย, หลักสูตร ผกก. และหลักสูตรบริหารงานตำรวจชั้นสูง (บตส.)
- หลักสูตรอบรมเป็นนายตำรวจ, หลักสูตรสืบสวนสอบสวน

- บรรยายหลักสูตรรวมพลชนสัมพันธ์, รร.เสนาธิการทหารอากาศ, โรงเรียนนายทหารอากาศอาวุโส, มหาวิทยาลัยพายัพ และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

- บรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับงานสืบสวนสอบสวนและงานป้องกันปราบปราม, การบริหารงานตำรวจ หัวข้อการบริหารตำรวจยุคใหม่, การบริหารงานตำรวจในสถานการณ์ปัจจุบัน ฯลฯ ให้กับ ข้าราชการตำรวจ และหน่วยงานอื่น ทั้งในหลักสูตรและนอกหลักสูตรของ ตร.การบริหารงานตำรวจในสถานการณ์ปัจจุบัน

- บรรยายเรื่อง เทคนิคและหลักการสอบสวนคดียาเสพติดตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๖ และ มาตรา ๘ , พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ , พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และวิธีการยึด อาศัยทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แก่พนักงานสอบสวน

- บรรยายวิชา การสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด, การยึดทรัพย์, กฎหมายฟอกเงิน และเทคนิคการเบิกความ ให้กับข้าราชการตำรวจ บช.ปส. และผู้บริหารในสำนักงาน ป.ป.ส. อีกด้วย

ฯลฯ

โล่รางวัล ประกาศเกียรติคุณดีเด่น

ชีวิตผมเริ่มรับราชการเป็น ร.ต.ต. ในตำแหน่ง “ผบ.หมวด ตชด.” ตั้งแต่ พ.ศ.2516 เป็นเวลา 8 ปี ชีวิต ตชด. ทำงานตามชายแดน ผลงานดีเด่นที่เป็นโล่หรือประกาศเกียรติคุณไม่มี แต่ผมรู้ตัวดีว่าชีวิต ตชด. ของผมนั้นประสบความสำเร็จพอสมควร เมื่อย้ายมาอยู่ภูธร รวมถึงการเป็นครูบาอาจารย์ให้กับสถาบันต่างๆ ผมจึงเริ่มได้รับโล่รางวัลต่างๆ อาทิ

2525 - โล่จากชมรมผู้สื่อข่าวไทยรัฐภาคเหนือ “**นายตำรวจ ประชาสัมพันธ์ดีเด่น**”

- โล่จากชาวบ้านแม่หยวก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ “**สืบสวนจับกุม คนร้ายดีเด่น**”

2528 - โล่จากนายอำเภอจอมทอง จ.เชียงใหม่ “**ประชาสัมพันธ์ยอดเยี่ยม**”

2529 - โล่จากชมรมผู้ใหญ่บ้าน อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ “**นักพัฒนา และการ บริหารงานดีเด่น**”

2530 - โล่ประกวด สภ.ดีเด่น จาก บช.ภ.3 จำนวน 4 รางวัล ได้มากกว่าทุก สภ. คือ

- “**นายตำรวจประชาสัมพันธ์ดีเด่น**”

- “**หัวหน้าหน่วยงานที่มีตำรวจวินัยดีเยี่ยม**”

- **ประกาศชมเชย “การจัดสำนักงานเรียบร้อย”**

2532 - โล่จากสมาชิกสภาจังหวัดเชียงใหม่ “**การให้บริการ ประชาสัมพันธ์และการพัฒนาดีเยี่ยม**”

2533 - โฉงจากสมาคมมัคคุเทศก์เชียงใหม่ “ **ผู้อุทิศตนบำเพ็ญ
สาธารณประโยชน์แก่วงการท่องเที่ยว** ”

2534 - หนังสือชมเชยจาก Havold R Hockenzie “ **ปราบปราม
ยาเสพติดดีเด่น** ”

- ประกาศเกียรติคุณดีเยี่ยมจาก D.E.A. “ **ในฐานะสืบสวน
จับกุมยาเสพติดดีเด่น** ”

- ประกาศเกียรติคุณดีเด่นจาก ผบช.ภ.3 “ **ในฐานะปฏิบัติงาน
ดีเด่น** ”

2541 - ประกาศชมเชยร่วมกับกรมการวางแผนเอเชียนเกมส์เป็น
ผลสำเร็จ

2542 - ประกาศเกียรติคุณจาก ผบช.ภ.5 “ **ในฐานะวิทยากรชุดชุมชน
สัมพันธ์** ”

2543 - ประกาศชมเชยจากแม่ทัพภาคที่ 3 “ **ดำเนินการป้องกัน
ปราบปรามยาเสพติดดีเด่น** ”

- หนังสือชมเชยจากเลขาธิการ ป.ป.ส. “ **ในฐานะเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถ งานป้องกันปราบปรามยาเสพติด** ”

- ประกาศเกียรติคุณจาก พล.ต.อ.พรศักดิ์ ดุรงค์วิบูลย์ ผบ.ตร.
“ **ปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดดีเด่น** ”

2545 - ได้รับเกียรติบัตรจากสภาวัฒนธรรม จว.เชียงราย “ **มีผลงาน
ดีเด่นสาขาพัฒนาบุคลากร พัฒนางานบำบัดทุกข์ บำรุงสุข ให้กับประชาชน** ”
พร้อมจัดระเบียบสังคมตามนโยบายของรัฐบาล

2546 - โล่รางวัลศิษย์เก่าดีเด่น โครงการบุญวาทยักรีย์งไกร ระดับยอดเยี่ยม จากสมาคมนักเรียนเก่าบุญวาทยักรีย์วิทยาลัย ลำปาง ณ วันที่ 26 พ.ย. 2546

- โล่ประกาศเกียรติคุณ **“นักศึกษาก่อดีเด่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สาขาบริหารราชการดีเด่น”**

- ได้รับโล่ และเข็มเชิดชูเกียรติ **“นักรบพลังแผ่นดิน”** จาก นายกรัฐมนตรี

- ได้รับโล่ **“องค์กรยอดเยี่ยมด้านการปราบปรามยาเสพติด”** อันดับ 1 ในประเทศไทย จาก นายกรัฐมนตรี

2547 - ได้รับโล่คนดีศรีเมืองถิ่น จากคณะกรรมการจัดงานเมืองถิ่น 100 ปี สดุดีมหาราชา เนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำคุณงามความดีให้กับประเทศชาติ

2548 - ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ตำรวจภูธรภูธรภาค 5 เป็นผู้วางแผนอำนวยการและดำเนินการด้วยตนเอง โดยใช้ ยุทธศาสตร์การปราบปรามยาเสพติด คือ **“การสืบสวนตรวจค้น จับกุม สอบสวน ขยายผล ทำลายเครือข่าย และยึดทรัพย์”** จนทำให้ตำรวจภูธรภาค 5 ได้รับโล่รางวัลจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เป็นโล่รางวัลดีเยี่ยม ซึ่งเป็นองค์กรเดียวที่ได้รับโล่รางวัลระดับดีเยี่ยม อันดับ 1 จาก ป.ป.ส. พร้อมเงินสด 100,000 บาท

2549 - ได้รับโล่ศิษย์เก่าดีเด่นจาก คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

2551 - ได้รับโล่รางวัลระดับยอดเยี่ยมประเภทบุคคล **ด้านการพัฒนา นโยบายแก้ไขปัญหายาเสพติด** จาก นายกรัฐมนตรี พร้อมเงินสด 100,000 บาท

จะเห็นได้ว่าชีวิตผมได้รับการยกย่องชมเชยทุกระดับ ทั้งยอดเยี่ยม ดี มาก ดี หรือประกาศเกียรติคุณให้เป็นตัวอย่างของการรับราชการ ผมภูมิใจที่ได้รับรางวัลมากมาย เปรียบเทียบกับนายอีกหลายคนที่เป็นใหญ่เป็นโต แต่ชีวิตไม่เคยสัมผัสผลงานดีเด่นเลย ทำงานไปตามปกติ แต่กลุ่มคนพวกนี้ก็ได้ตำแหน่งดีๆ โดดเร็วมาก “ฝากเป็นข้อคิดสำหรับผู้เอาแต่วิ่งลูกเดียว บางคนปีหนึ่งๆ ย้ายไม่รู้กี่ครั้ง ย้ายจนพอใจ

งานเสี่ยงอันตราย การปะทะต่อสู้

ชีวิต ตชด. เสี่ยงต่อการปะทะกับ ผกค. ทุกฝี่ก้าว เหยียบย่างทุกครั้ง หมายถึงความเป็นความตายทุกขณะ เข้าป่าเขาลำเนาไพร ขึ้นเขาลงห้วย ล้วนมีอันตรายทั้งสิ้น ผมได้รับเหรียญพิทักษ์เสรีชน และเหรียญราชการชายแดน พอพ้นจาก ตชด. มาอยู่ภูธรก็ทำงานเสี่ยงการจับกุมคนร้าย ผมเคยปะทะกับกองกำลังติดอาวุธหลายครั้งหลายหน ดังนี้

ปี 2531 นำกำลังปะทะกองกำลังขุนสำ ในการล้อมซื้อยาเสพติด เฮโรอีน ที่ อ.เมือง จว.แม่ฮ่องสอน จับกุมยาเสพติด (เฮโรอีน) 72 แห่ง ผู้ค้าเสียชีวิต 1 นาย ผู้ได้บังคับบัญชาบาดเจ็บ 2 นาย ได้รับเงิน ปพพ. 800 บาท

ปี 2533 นำกำลังปะทะขบวนการค้ายาเสพติด จับกุมยาเสพติดได้ (เฮโรอีน) จำนวน 40 แห่ง ฝ่ายผู้ค้าเสียชีวิต 1 นาย ฝ่ายเราปลอดภัย ได้รับเงิน ปพพ. 850 บาท

ปี 2544 นำกำลังปะทะผู้มีหมายจับที่หลบหนีที่ อ.แม่จัน ฝ่ายเราบาดเจ็บ 2 นาย ฝ่ายผู้ค้าเสียชีวิต 3 นาย ยึดปืนอาร์กัวร์ ปืนพก 2 กระบอก ได้รับเงินเพิ่ม ปพพ. 1,640 บาท

นอกจากนี้ผมยังถูกตามล่าหมายหัวอีก 3 ครั้ง ชนิดที่ว่าส่งมือปืนมาดักรอยิงหน้าบ้านก็มี ขับรถติดตามภรรยาผมก็มี สาเหตุคงเพราะผมกล้าจับกุมดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทั้งทหาร ตำรวจ ข้าราชการฝ่ายปกครองระดับรอง

ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการ ทนายความ นักการเมืองท้องถิ่น เช่น อบจ. อบต. ประธานสภา สท. รวมทั้งพ่อค้า คหบดีที่มีชื่อเสียงมากกว่า 100 ราย

ปี 2545 นำกำลังไปช่วยเหลือ นพพ. ที่เข้าปะทะกับกองกำลังของ พ.ท.ยีเซ ระหว่างนำกำลังเข้าไปเสริม

กระโดดจากเฮลิคอปเตอร์ จนทำให้กระดูกสันหลังหลุดตัว ได้รับบาดเจ็บสาหัส และได้รับรางวัลจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และมูลนิธิ ป.ป.ส.เป็นเงิน 100,000 บาท ได้ เงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ พ.ศ.ร. 1,640 บาท

ปี 2549 ได้รับคำสั่งไปช่วยราชการ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และเป็นคณะทำงานสืบสวนปราบปรามแหล่งทุนสนับสนุนความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ สามารถจับกุมผู้ค้ายาเสพติดรายสำคัญ สามารถพิสูจน์ได้ว่า “ยาเสพติดเกี่ยวข้อกับการก่อความไม่สงบ”

ภารกิจดีเด่นนอกประเทศ

ผมสังเกตเห็นว่า ยาเสพติดนั้น ผลิตนอกประเทศ แต่เราไม่เคยบุกไปถึงฐานที่มั่นเลย ดังนั้น ผมเริ่มติดต่อประสานงานกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อดำเนินการด้านการปราบปรามยาเสพติด และอาชญากรรมอื่นๆ เช่น

- เป็นผู้เริ่มออกหมายจับผู้ค้ายาเสพติดซึ่งเป็นชาวพม่า และรวบรวมหมายจับ สืบสวนและออกหมายจับคนไทยที่หลบหนีหมายจับไปยังประเทศเพื่อนบ้าน รวบรวมข้อมูลส่งไปยัง ป.ป.ส. จนเลขาธิการ ป.ป.ส. ให้เดินทางไปประชุมร่วมกับตำรวจพม่า ผอ.ป.ป.ส. พม่า ในปี 2547 ในที่สุด ได้ร่วมกับ

เจ้าหน้าที่ตำรวจพม่าจับกุมนักค้ารายสำคัญตามหมายจับได้ ผมเคยส่งสายลับไปหาข่าวในต่างประเทศ ซึ่งวิธีการนั้นผมไม่อาจเปิดเผยได้ แต่ผมเป็นคนแรกที่มุ่งมั่นหาข่าวนอกประเทศ จนสายลับของผมถูกฆ่าตาย

- เมื่อเดือน กรกฎาคม 2548 ผมได้เดินทางไปประชุมร่วมกับเลขาธิการ ป.ป.ส., รองเลขาธิการ ป.ป.ส. และนำหมายจับนักค้ายาเสพติดรายสำคัญไปให้ทางการพม่าจับกุม ทางพม่ายอมรับหมายจับบุคคลที่คาดว่าหลบหนีไปอยู่ประเทศพม่ากว่า 50 ราย ซึ่งทั้งหมดเป็นคนไทย

- นอกจากนี้ผมยังส่งข้อมูลหมายจับผู้ค้ายาเสพติดให้กับตำรวจไต้หวัน ตำรวจออสเตรเลีย และเจ้าหน้าที่ประสานงานต่างๆ ทำให้ได้รับการยกย่องว่าตำรวจภูธรภาค 5 เป็นแห่งเดียวที่ทำงานให้กับตำรวจต่างประเทศด้านยาเสพติด

- ขณะที่ผมดำรงตำแหน่ง ผบก.ภ.จว.เชียงราย มีการจับกุมรถที่ลักมาจากประเทศมาเลเซีย รวมถึงยุคก่อนๆ ที่ตำรวจภูธรจังหวัดเชียงรายยึดไว้ ก็มักจะนำมาประมุข แต่ผมไม่ทำเช่นนั้น ผม ริเริ่มประสานกองการต่างประเทศ

- นอกจากนี้ยังได้ไปศึกษาดูงาน โดยไปประชุมด้านยาเสพติด ทั้งภายในและนอกประเทศ เช่น เนเธอร์แลนด์ ออกเตรเลีย จีน รวมทั้งเป็น กรรมการด้านการปราบปรามยาเสพติดของวุฒิสภาอีกด้วย สร้างเกียรติศักดิ์ ให้กับตำรวจภูธรจังหวัดเชียงราย และตำรวจภูธรภาค 5 ให้เป็นหน่วยงานดีเด่นที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีได้

เส้นทาง 60 ปี นับแต่บิดามารดาให้กำเนิดผม ผมอยู่กับบ้านเกิดที่ อ.เถิน จว.ลำปางได้เพียง 13 ปี จากนั้นก็ออกจากบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียน ทำงาน ไม่ได้ไปอยู่บ้านอีกเลย ปัจจุบันมารดาผมเสียชีวิตแล้วเมื่อเดือน พฤษภาคม พ.ศ.2549 ด้วยวัย 80 ปี ส่วนบิดาผมตอนนี้อายุได้ 85 ปี สุขภาพไม่สมบูรณ์นัก ผมก็แวะเวียนไปเยี่ยมเยียนดูแลอยู่มิได้ขาด รวมทั้งลูกหลานคนอื่นๆ ก็คอยดูแลเอาใจใส่ เป็นอย่างดีในวัยชรา

ครอบครัวผมอบอุ่น ภรรยาผมดูแลธุรกิจหอพัก ผมมีบริษัท วีทีเอ็นลิซซิ่ง มีปั๊มแก๊ส LPG สองแห่ง และร่วมลงทุนกับเพื่อนในธุรกิจขนาดย่อมๆ 2-3 แห่ง ดังนั้นหลงปลดเกษียณราชการไปก็คงยังไม่ปลดเกษียณการทำงานแน่นอน ผมยังต้องดูแลธุรกิจของผมต่อไป

ชีวิตรับราชการ 30 กว่าปี ได้รับการพิจารณาเลื่อน 2 ชั้นถึง 20 ครั้ง ได้ 1.5 ชั้น 5 ครั้ง นอกนั้นได้ 1 ชั้นบ้าง ไม่ได้บ้างเพราะเงินเดือนเต็มชั้น เคยสละสิทธิ์ 2 ชั้น 3 ครั้ง ให้นายและรุ่นพี่ (เพราะนายขอให้สละสิทธิ์) ผมปลดเกษียณด้วยความภาคภูมิใจ ได้ดำรงตำแหน่งถึง “**ผู้บัญชาการตำรวจภูธร**” รวมถึงได้รับโลรางวัลประดับชีวิตมากมาย ดังนั้น แม้ผมจะดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 เพียงแค่ 4 เดือน ก็รับรองได้ว่าจะไม่เสียชื่อที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญมาตลอด

ผมปลดเกษียณด้วยความสุข **“60 ปี ของชีวิต และเกือบ 40 ปีที่รับราชการ ผมเป็นคนหนึ่งที่ทำความดีเพื่อแผ่นดิน”** ผมไม่ใช่ “**วีรบุรุษ**” แต่ผมทำงานสำเร็จหลากหลายประการได้เพราะมี **“เพื่อนร่วมงาน และมีลูกน้องผู้ได้บังคับบัญชามากมายที่คอยสนับสนุนค้ำจุน”**

ชีวิตผมเคยถูกฟ้องคดีระหว่างปฏิบัติหน้าที่ 2 ครั้ง ครั้งแรกรู้สึกหดหู่น้ำตา เพราะไม่คิดว่าการที่เราไปช่วยเขาให้พ้นจากไฟไหม้บ้าน กลับถูกกล่าวหาว่าร่วมกับคนอื่นวางแผนเพื่อวางเพลิง เขาเป็นเจ้าของโรงพิมพ์ มีหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นเสมือนอาวุธกล่าวร้ายป้ายสีผมต่างๆ นานา แต่ผมก็สู้คดีจนชนะ

ครั้งที่สองผมถูกฟ้องข้อหาว่าใช้อำนาจจับกุมโดยมิชอบ ผมแก้ต่างตามหลักกฎหมาย สุดท้ายศาลไม่ประทับรับฟ้อง

ผมถูกแย่งตำแหน่ง รอง ผบก. ถูกกลั่นแกล้งให้เป็น รอง ผบก.อก. ถึง 5 ปี ขอดอกไปเป็น ผบก.ภ.จว. ก็ไม่ได้ หลังสุด มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็น ผบช.ภ.5 แล้ว “ปฏิวัติ” ต้องถูกเก็บเข้ากรูเป็น ผบช.ประจำ ตร. ผมต้องร้อง

เรื่องวินัยนั้นตั้งแต่ผมรับราชการมาเป็นเวลากว่า 35 ปี ยังไม่เคยถูกตั้ง
กรรมการวินัยเลยแม้แต่ครั้งเดียว นี่คือบทสรุปของชีวิตรับราชการที่มีทั้ง **“หวาน
และขม”**

ธุรกิจเสริม

เป็นตำรวจเงินเดือนอย่างเดียวไม่พอใช้จ่ายอย่างแน่นอน ตั้งแต่ที่ เชียงใหม่ผมจึงร่วมกับภรรยาเขียนหนังสือขาย ทำเชียงใหม่ได้อารีชาย เป็นได้อารีภูมิภาคเล่มแรก นำเงินผ่อนรถมาให้พนักงานเที่ยวเช่า ชื้อบ้านให้ฝรั่งเช่า ร่วมกับเพื่อสร้างคอนโดขาย จัดสรรที่ดินแบ่งขาย ปลุกบ้านขาย ชื้อขายที่ดิน นอกจากนี้ผมยังร่วมกับ คุณธนกร พรพิภักตร์ชัยกุล ไปตั้งบริษัทที่ประเทศลาว เพื่อเก็บขยะ ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

อย่างดี ได้รับสัมปทานให้เก็บขยะ 12 เมือง ทำได้ 3 เดือน ฎีปุ๋นให้รถเก็บขยะฟรีกับแขวงนครเวียงจันทน์ เขายกเลิกสัมปทานเหลือเป็น 4 เมือง ขาดทุนไม่เป็นท่า จนขณะนี้ปล่อยทิ้งไว้ที่ลาว ผมไปร้องเรียนที่สถานทูตไทยที่ลาว เจ้าหน้าที่บอกว่าคุณเฮ้ยนี้ไม่ใช่รายแรกผมเคยทำใจ คุณธนกร ฯ เข้าใจผมเลยให้ลงทุนทำเครื่องเสียงยี่ห้อ “เทควูด” (TECHWOOD) ตอนนี้ก็ต้องรอเศรษฐกิจฟื้นตัว พันธมิตรทำให้การลงทุนเราชะงักไป

ผมถูกเพื่อนคนหนึ่งชอบไปขายแคบหมูที่เขมร วางแผนอย่างดีว่าจะนำแคบหมูไปเผยแพร่ที่เขมรไปงานวันชาติของเขมร ภรรยาผมและผู้ร่วมลงทุนไปด้วยกัน ต้องไปนั่งทอดแคบหมูขาย ผมตามไปภายหลังเห็นภาพตกใจ อ้าว! ทำไม่เป็นเช่นนี้ ขายไม่ได้เพราะไม่มีล้าม เขมรไม่รู้ว่่าแคบหมูคืออะไร

ผมคุยเพื่อนทันที เอ้อ ทำไมไม่เป็นไปตามตกลงที่เชียงใหม่เพื่อนผมบอก ว่า “วุฒิ เราเป็น ผอ.โทรทัศน์เกรงจะถูกตำหนิเลยไม่กล้าออกหน้า” อ้าว เป็น งั้นไป ไม่ตรงกับข้อตกลงกัน หนังสือคลุมเหลือ ผมบอกให้ทอดขายที่นี้ก็แล้วกัน เจ็บแล้วครับ เขาส่งกลับเชียงใหม่ให้ผมนำมาขายที่เชียงใหม่ จนบัดนี้ต้นทุน กว่าล้านบาทก็ยังไม่เคลียให้ผมได้สะสงบบัญชี เงินที่ขายได้ผมก็ยกให้หมด และไม่รู้ว่าจะขนเงินเขมรถกลับมาทำไม

ผมมีนักธุรกิจอยู่ 2 กลุ่ม ที่คบหากันมานานมาก กลุ่มแรกเล่นแชร์กัน มากกว่า 20 ปี ทานอาหารด้วยกัน ประสานธุรกิจกันประจำ กลุ่มนี้มีอยู่ 10 คน เริ่มมีธุรกิจเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกันคือเริ่มต้นพร้อม ๆ กัน จนขณะนี้ทุกคนมีธุรกิจที่มั่นคง บางคนมี 500-600 ล้านบาท ผมเห็นเขาเริ่มจาก 0 ผมก็เลยมีฐานธุรกิจตามกลุ่มนี้ด้วยครับ ทุกวันนี้เรายังเล่นแชร์ด้วยกัน เล่นเพื่อสังสรรค์ครับ

อีกกลุ่มเริ่มเมื่อปี 2549 เริ่มที่จังหวัดเชียงราย แต่ละคนอยู่คนละทิศมี ตั้งแต่ สมุทรสงคราม มหาชัย พิษณุโลก แม่สอด ลำปาง เชียงราย เชียงใหม่ และกรุงเทพฯ กลุ่มนี้คบกันเพราะเข้าใจกัน ไปเที่ยวด้วยกันทั้งฮองกง ทิเบต พม่า มีการมึงงานก็จะไปมาหาสู่กัน มีธุรกิจแตกต่างกันไป กลุ่มนี้มีน้ำใจกับผม และครอบครัวมาก เอื้อเพื่อเผื่อแผ่ เวลาเราคุยเรื่องธุรกิจมันสนุกครับ ผิดกับข้าราชการตำรวจพบหน้ากันมีแต่ ตีฉินนินทา ใส่ร้ายป้ายสี พูดแต่เรื่องยศ ตำแหน่ง แต่งตั้งโยกย้าย เป็นส่วนใหญ่ จะคุยเรื่องเราจะทำงานอย่างไรถึงจะทำให้การบังคับใช้กฎหมาย การบริการประชาชนประทับใจไม่ค่อยจะมี เป็น

ทุกวันนี้ผมมีธุรกิจให้ภรรยาดูแล และครอบครัววิถีตานนท์
 หุ่นส่วนบ้างทั้งหอพัก ลิซซ์ บั้มแก๊ส ลู ก ๆ สบายครับ เพราะผมและภรรยา
 สร้างให้ด้วยหยาดเหงื่อและพลังความคิดที่สมองเราไม่เคยหยุดนิ่ง ผมไม่รวย
 และไม่มีเงินฝากมากมายเหมือนคนหลายคนคิด แต่ผมมีเท่าไรร่งลงทุนหมดครับ
 ปลดเกษียณก็คงไม่ลำบาก เพราะผลผลิตเริ่มแบ่งบานครับ

ตอนที่ 2

ชีวิตนักเรียนประชาบาล

ย้อนกลับไปในปี พ.ศ.2503 นครลำปางหรือเขลางค์นครที่ผมได้มีโอกาสสัมผัสในครั้งนั้น ณ เวลานั้นช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ทุกภาพบรรยากาศผมจำได้แม่นยำ เพราะนั่นคือการเดินทางออกจากบ้านเกิดที่ **บ้านสบคือ อำเภอเถิน** เป็นครั้งแรกสำหรับเด็กบ้านนอก ซึ่งได้เกิดและเติบโตในชนบทมากกว่า 11 ปี อย่างผม

ในปี พ.ศ.2510 ผมเรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในยุคนั้นยังคงเรียกกันว่า ม.3 จากโรงเรียนบ้านเวียง ต.ล้อมแรด อ.เถิน จ.ลำปาง ผมจำต้องเดินทางเข้ามาเรียนกวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อ ม.ศ.1 ที่โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จนจบ ม.ศ.3

การเดินทางจากเถินมายังลำปางในตอนนั้น จะต้องใช้เวลาอย่างน้อยๆ ถึง 8 ชั่วโมง โดยสามารถเลือกเดินทางได้ด้วยวิธีเดียว คือ **รถโดยสารคอกหมู** บนเส้นทางอันแสนหฤโหด ทั้งคดเคี้ยวไปมา และเต็มไปด้วยฝุ่น อีกทั้งสองข้างทางยังถูกห้อมล้อมไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วงรอยต่อ อ.เถิน กับ อ.สบปราบ ระหว่างผ่าน **ดอยผาจันทร์** และช่วง อ.สบปราบ กับ อ.เกาะคา ที่ชาวบ้านเรียกว่ากันว่า **“หลังเทิน”** นั้น เป็นถนนหนทางคดเคี้ยวเลี้ยวป่าดงดิบไปตามไหล่ภูเขา จนในบางครั้งก็จะผ่านลำห้วยที่มีน้ำที่ใสสะอาดไหลรินตลอดปีมีสะพานไม้เก่า ๆ ที่รถยนต์จะข้ามแต่ละที่ต่อระมัดระวังเป็นพิเศษ ในขณะที่เรา

ชีวิตนักเรียนมัธยม

หลังจากผมเรียนจบประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสมัยนั้นเรียกว่า ม.3 จากโรงเรียนบ้านเวียง ต.ล้อมแรด อ.เถิน แล้ว ผมมุ่งมั่นเดินทางมายังลำปางเพื่อจะได้เข้าเรียนต่อในชั้น ม.ศ.1 ที่โรงเรียน “บุญวาทย์วิทยาลัย” ซึ่งเป็นโรงเรียนชายประจำจังหวัด และมีชื่อเสียงเรื่องมาตรฐานการเรียนการสอนสูงมากที่สุดในตัวจังหวัด ไม่น่าเชื่อว่าในยุคนั้นผมยังต้องเรียนกวดวิชาเพื่อที่จะสอบเข้าเรียนต่อให้ได้ ซึ่งคงจะไม่แตกต่างไปจากวิถีทางนักเรียนไทยในยุคนี้แต่อย่างใดนัก

ผมเป็นคนเรียนไม่เก่งนัก แต่มีความมุ่งมั่นมุ่งมั่นเอาจริงเอาจังไม่น้อยพิจารณาตามความถนัดแล้วอาชีพแรก ๆ ที่ผมใฝ่ฝันมาเมื่อครั้งยังเด็กคงใกล้เคียงกับวิศวกรมากกว่า เพราะผมชอบเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยที่ระหว่างนั้น ในขณะที่ผมเรียนอยู่ที่ บุญวาทย์ฯ **“ผมชอบวิชาไฟฟ้าและเครื่องยนต์ และผมก็ชอบเรียนวาดเขียนพอ ๆ กัน”** แต่ทว่าผมก็ไม่ได้ประกอบอาชีพในสาขาวิชาดังกล่าวอย่างที่ผมชื่นชอบ ด้วยเพราะพรหมลิขิต หรือเพราะ **“ความโกรธแค้นตำรวจนายหนึ่ง”** ที่ต่อว่าผมนั่นเอง ทำให้ชะตาชีวิตกลับหักเหให้ได้มาเป็นตำรวจจนถึงทุกวันนี้ได้

3 ปี ในรั้วโรงเรียนอนุญาทาลัยฯ แห่งนี้ ผมได้ประสบการณ์ชีวิตล้ำค่า และได้เพื่อนต่างถิ่นมากมาย รุ่นผมจะเรียนกันเองอย่างย่อ ๆ ว่า บว.06 ผมจำได้ว่านักเรียนคนเดินรุ่นราวคราวเดียวกันที่เดินทางมาเรียนต่อที่โรงเรียนอนุญาทาลัยมีเพียง 7 คน ซึ่งปัจจุบันก็ได้ดิบได้ดีกันแทบทั้งสิ้น

“ความโกรธแค้น” ถูกตำรวจจับ

เรื่องมันก็มีอยู่ว่า วันที่ 13 เมษายน 2509 เป็นเทศกาลสงกรานต์ที่มีการเล่นสาดน้ำกันตามประเพณี ผมซัปรถจี๊ปพาพรรคพวกเพื่อนฝูงเที่ยวสงกรานต์พบกับจำตำรวจนายหนึ่งซึ่งจักรยานยนต์ไล่ตาม จำได้ว่าที่ทางแยกบ้าน อุมลอง อ.เถิน จ.ลำปาง

จำนายนี้บอกเรียกให้ผมจอดรถ เมื่อผมหยุดรถข้างทางพี่จำก็ปราดเข้ามาชี้หน้าและตะคอกผมประหนึ่งว่า ผมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย เขาตำผมอย่างรุนแรง ... มึงซัปรถไม่มีใบขับขี่ พ่อมึงก็ไม่มีใบขับขี่ ... ฯลฯ... ผมต้องยกมือไหว้ขออภัย ขอความเห็นใจ แต่ก็ไม่วายถูกจำตำรวจนายนั้นแสดงอำนาจบาตรใหญ่ ไม่แยะแต่ๆ อีก

นั่นคือคำพูดจากปากซึ่งผมยังจดจำได้อย่างดีจนทุกวันนี้ นับแต่วันนั้นเมื่อใครต่อใครถามว่า “โตขึ้นอยากเป็นอะไร?” ผมจะตอบออกไปอย่างมั่นใจอกมั่นใจทันทีว่า “ผมอยากเป็นตำรวจ และจะต้องเป็นนายร้อยให้ได้ครับ” แน่นนอน เส้นทางนี้ห่างไกลจากเส้นทางที่ผมได้วาดหวังเอาไว้ในตอนแรกมาก

จนถึงบัดนี้ผมก็ยังสามารถจำชื่อของจำผู้นั้นได้อย่างแม่นยำ ผมได้แต่เก็บจำความรู้สึกนี้เอาไว้ด้วยความโกรธแค้น และจากวันนั้นนั่นเอง อยู่มาวัน

“ความพยายาม” เข้าสู่รั้ว รร.นรต.

หลังจากจบ ม.ศ.3 ผมเดินทางลงไปตายเอาดาบหน้าที่กรุงเทพฯ เพื่อสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร ผลปรากฏว่าผมสอบไม่ได้

ผมจึงหันเหไปเรียนต่อ ม.ศ.4 ม.ศ.5 แทน ที่โรงเรียนไพศาลศิลป์ โดยระหว่างเรียนนั้นผมได้กลายเป็น “เด็กวัด” เต็มตัว ผมอาศัยอยู่วัด ที่วัดบวรนิเวศน์ ตื่นเช้าเดินตามพระไปปฎิบัติ อาศัยข้าวกันบาตรพระจนกระทั่งเรียนจบ ม.ศ.5

เมื่อจบ ม.ศ.5 แล้วผมตัดสินใจสอบเข้าเรียนโรงเรียนตำรวจนครบาล เรียนสำเร็จจนในที่สุดก็ได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจในสังกัดของกองการต่างประเทศ กรมตำรวจ ซึ่งนั่นก็คือความปรารถนาประการแรกของผม

แต่การพลาดการสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารยังหลอกหลอนผมอยู่ตลอด ผมยังมุ่งมั่นในความใฝ่ฝันของตัวเองอย่างไม่ลดละ ผมมีความตั้งอกตั้งใจที่จะสอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจให้ได้ ซึ่งคุณสมบัติของผู้ที่มีสิทธิสอบฯ ในตอนนั้น ก็คือ จะต้องเป็นตำรวจ และจบ ม.ศ.5 เสียก่อน

ด้วยเหตุผลหลากหลายประการทำให้ผมสอบไม่ติดในปีแรก แต่ด้วยนิสัยขยันหมั่นเพียร ทำให้ผมตั้งใจต่อการเรียนโรงเรียนนายร้อยวัดแน่นขึ้น และแล้วฝันของผมก็มาเป็นจริงได้ในปีที่สองนี้เอง

โดยที่การสอบปฏิบัติในครั้งนั้น ผมจะต้องวิ่งระยะทาง 1 กิโลเมตรให้ได้ ภายใน 3 นาที และว่ายน้ำ 50 เมตร ให้ได้ต่ำกว่า 17 วินาที ผมใช้ระยะเวลาฝึกซ้อมกว่า 1 ปีเต็ม เพื่อให้ทำเวลาได้ตามที่กำหนดเอาไว้สำหรับคะแนนเต็ม ตลอดจนยังต้องเรียนกวดวิชาสำหรับการสอบข้อเขียนอีกร่วมปี จนสามารถสอบเข้า นรต.รุ่น 26 ได้ เมื่อปี พ.ศ.2512

ความภูมิใจครั้งนี้ คือ ความภูมิใจครั้งสำคัญครั้งหนึ่งในชีวิตของผม และตอกย้ำว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น

ตอนที่ 3

นรต.รุ่น 26 อดีต...สู่ปัจจุบัน

ตั้งแต่นั้นฉันศึกษาหาความรู้จนเข้าเรียนต่อ รร.นรต. รุ่น 26 และตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จ ได้รับพระราชทานกระบี่เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2516 วันที่ผมออกจากบ้านเพื่อเข้าเรียน จนถึงวันที่ผมได้รับพระราชทานยศ พลตำรวจโท ในวันที่ 1 ตุลาคม 2548 ที่ผ่านมา ผมอยากฝากเป็นข้อคิดที่ว่า “คนเรานั้นพรหมลิขิตหาได้สร้างมาตั้งแต่เกิดไม่ เราเองต่างหากที่เป็นผู้ซึ่งจะต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นคนดี ชยัน อดทน ต่อสู้กับปัญหา อภัยอภัยต่อชีวิต อาศัยประสบการณ์เป็นบทเรียน เพื่อจะได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนต่อไปนั่นเอง” เช่น หากไม่มีเหตุการณ์ตำรวจที่ขาดคุณธรรมในวันสงกรานต์ พ.ศ.2509 เกิดขึ้น ผมก็อาจจะได้เป็นวิศวกรไฟฟ้าสนใจไปแล้ว ส่วนใครจะว่าคนต่างจังหวัดสมองช้ากว่าคนกรุงเทพฯ นั้น ผมก็ได้พิสูจน์แล้วว่าไม่จริง ผมก้าวมาถึงจุดนี้ได้ในวันนี้ น่าจะได้บทเรียนในเรื่องราวของความมุมานะจากผมบ้างตามสมควร เรียนไม่เก่งอย่าทำถอยและทำอห้ำ จงต่อสู้ต่อไป ดังภาษิตที่ว่า “ทางสู่เกียรติศักดิ์จะปูด้วยดอกกุหลาบที่หอมหวานนั้นไม่มี”

เมื่อปี พ.ศ.2512 ผมได้เป็นหนึ่งใน นรต. รุ่น 26 ซึ่งมีรวมแล้ว 90 คน ได้ใช้ชีวิตอยู่ในรั้วสถาบันร่วมกับเพื่อนๆ เราจำได้เสมอในความลำบาก ต้องอดทนต่อความเจ็บใจสารพัดในชีวิต 4 ปี ของรั้วสามพราน จนวันที่ 6 เมษายน 2516 วันที่ได้ฟังพระบรมราโชวาท

พระบรมราชาโชวาท

“ข้าพเจ้ามีความยินดี ที่ได้มามอบกระบี่แก่ผู้สำเร็จการศึกษา
ชั้นสูง จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ณ โอกาสนี้ ขอแสดงความชื่นชมกับ
นายตำรวจใหม่ทุกคน ที่ได้รับความสำเร็จในการศึกษา และจะได้เข้ารับ
ตำแหน่งหน้าที่อันมีเกียรติ ในรายการต่อไปเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า

ตามสภาพการปัจจุบัน การรักษาความสงบ และความมั่นคงของ
ประเทศและประชาชน มีปัญหาใหญ่และซับซ้อนอย่างยิ่ง เกิดแก่เจ้าหน้าที่
ปกครองโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากบ้านเมืองของเรากำลังถูก
แทรกซึมบ่อนทำลายและคุกคาม โดยอิทธิพลภายนอกประเทศอย่างหนัก
ดังนั้น

ก่อนที่จะออกไปปฏิบัติงาน แต่ละคนจะต้องเข้าใจว่าตนเองได้ตกลง
ตัดสินใจแล้ว ที่จะรับเอาภาระอันยากยิ่งมาเป็นหน้าที่ และจะต้องทำ
หน้าที่นี้ให้สำเร็จ จะปล่อยให้พลาดพลั้งไม่ได้ ไม่ว่าจะด้วยประการใดๆ
เพราะจะเป็นอันตรายถึงความเป็นความตายของชาติไทย

สำเร็จผู้เป็นตำรวจ การต่อต้านการแทรกซึมบ่อนทำลายวิธีต่างๆ
ไม่มีวิธีใดสำคัญ และจำเป็นเท่ากับการรักษาความเที่ยงธรรม และความ
สุจริต ที่ใด เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองรักษาความสุจริตธรรมไว้ได้ ที่นั่น การยุ
ยงก่อวินาศกรรมทำได้ยากที่สุด แต่ถ้าที่ใด เจ้าหน้าที่ไม่เที่ยงธรรม การก่อการ
ร้ายจะทำได้ง่ายดาย จะลุกลามรวดเร็ว และจะแก้ไขได้ยากที่สุด

ขอจงมีความตั้งใจ และมั่นใจในหน้าที่ จงใช้ความรู้ ความฉลาด
และความสุขุมรอบคอบให้เกิดประโยชน์แก่การปฏิบัติงานให้มากที่สุดจง
กล้าหาญที่จะต่อสู้กับ คนชั่ว ความชั่ว และสิ่งล่อใจทุกอย่าง จงยินดีและ

ขออวยพรให้นายตำรวจใหม่มีความสุข และความเจริญมั่นคงในชีวิต และขอให้ผู้ที่มาประชุมพร้อมกันในพิธีนี้ มีความสวัสดิ์ทั่วกัน”

พระบรมราชาโชวาทในพิธีพระราชทานกระบี่ให้กับพวกเรา นรต.รุ่น 26 เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2516 ณ กระทรวงมหาดไทย จากวันนั้นถึงวันนี้ ดูเหมือนว่าระยะเวลามันสั้นเหลือเกิน **ผมยังคงจำวันที่** พวกเรา นรต.รุ่นที่ 26 เดินเข้ารับพระราชทานกระบี่ด้วยความภาคภูมิใจและเป็นสุข **พระบรมราชาโชวาทบางตอน**กินใจเกินที่จะพรรณนา ข้อความที่พระราชทานตรงที่ว่า **“ ฯลฯ จงกล้าหาญ**

ที่จะต่อสู้กับคนชั่ว ความชั่ว และสิ่งล่อใจทุกอย่าง ฯลฯ ” ถึงแม้ว่ารุ่นของเรา **ก ม ร ส ม ท าง** การเมืองเล่นงาน **เสมือ นฝิ่ง แตก รัง** สสารพัดข้อกล่าวหาที่

พวกเราได้รับ **ความดี**ที่ทำมาไม่เคยคิดถึง **ไม่ว่ากัน** พระเจ้าคงรับรู้บ้างไม่มาก **ก็น้อย** **อย่าได้ย่อท้อ** **จงต่อสู้กับคนชั่ว ความชั่ว** **ต่อไปวันหนึ่ง** **ความดีปรากฏ** **ชัยชนะคงจะตามมา**

รุ่น 26 ผงาดจริงหรือ??

ในส่วนรวมแล้ว รุ่น 26 ก็มีได้ผงาดหรือรับราชการก้าวหน้ามากกว่ารุ่นอื่นๆ แต่อย่างไร ข่าวก่อนที่ออกมาว่า นรต. รุ่น 26 เป็นรุ่นเดียวกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีนั่น ผงาดได้ตำแหน่งดีๆ นั้น เป็นการกล่าวหาที่ไม่มีข้อมูลครบถ้วน ปัจจุบัน รุ่น 26 ยังดำรงตำแหน่งผู้กำกับการ ถึง 16 คน

เพื่อนนักเรียนนายร้อยรุ่นผมที่สร้างชื่อเสียงระดับประเทศ อาทิ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ปัจจุบันรุ่นผมมีพลตำรวจเอก 2 คน พลตำรวจโท 9 คน และพลตำรวจตรี 20 กว่าคน นอกนั้นยังเป็นพันตำรวจเอกอยู่ ปัจจุบันเหลือรับราชการเพียง 40 กว่าคน

นรต.รุ่นที่ 26 ทั้งสิ้น 90 ชีวิต ถึงตอนนี้เหลือรับราชการเพียง 40 กว่าชีวิต นอกราชการ ลาออก เกษียณอายุไปแล้ว 20 กว่าชีวิต เสียชีวิตแล้วถึง 17 คน ทั้งในราชการ และเสียชีวิตหลังจากเกษียณราชการ

ในปีนี้ (พ.ศ. 2551) จะมี นรต.รุ่นที่ 26 ปลดเกษียณอีก 5 ท่าน คือ ผม , พล.ต.ต.सानิตย์ โพธิ์พูนศักดิ์, พล.ต.ต.วราวุธ พุกประยูร, พ.ต.อ.ชมวัฒน์ ชื่นไถ และ พล.ต.ต.วัฒน์ มโนยศ,

ปี 2552 ปลดมากที่สุด 21 ท่าน ก็มี พล.ต.ท.วันชัย ศรีนวลนัต, พล.ต.ท.ฉลอง สนใจ, พล.ต.ท.ศิริชัย มีนะกะนิษฐ, พล.ต.ต.สุชาติ กาญจนวิเศษ, พล.ต.ต.ธวัช บุญเฟื่อง, พล.ต.ต.ชัยชาญ กิตติจันทร์, พล.ต.ต.วิฑูรย์ คลังพลอย, พ.ต.อ.กสิพงษ์ กิ่งสักกลาง, พ.ต.อ.เกรียงศักดิ์ รักษาสัตว์, พล.ต.ต.จรัญ ชิตะปัญญา, พ.ต.อ.จักรพันธ์ พันธุ์สัมฤทธิ์, พ.ต.อ.ชาญชัย โทสกุล, พ.ต.อ.นักรบ

ปี 2553 มี 13 ท่าน ได้แก่ พล.ต.อ.วงศต มณีรินทร์, พล.ต.อ.จุมพล มั่นหมาย, พล.ต.ท.สถาพร ดวงแก้ว, พล.ต.ท.ถาวร จันทร์ยิ้ม, พล.ต.ท.ณัฐพิชัย สนิทวงศ์ ณ อยุธยา , พล.ต.ต.ประพัฒน์ ศิริวัฒน์, พล.ต.อ.ปราโมทย์ บุญดำเนิน, พล.ต.อ.ไพศาล เหล็กพูล, พล.ต.อ.วัชรวิทย์ สัจจวงษ์, พล.ต.ต.สาธิต มังคละศิริ, พล.ต.อ.สรรเสริญ ภรรยาพันธ์, พล.ต.ต.สิทธิพงษ์ ปุณณเฑาะพ และ พล.ต.ต.อำนาจ มหาผล

ปี 2554 ปลด 8 ท่าน ได้แก่ พล.ต.ท.ชลอ ชูวงศ์, พล.ต.ท.สุวัฒน์ อังราศรีสกุล, พล.ต.ต.กิตติ รุ่งเรืองวงศ์, พล.ต.ต.ชลอศักดิ์ อาษา, พล.ต.ต.สุชาติ เหมือนแก้ว, พล.ต.อ.ทรงฤทธิ์ สุขสมใจ, พล.ต.อ.ภักดี จิราภรณ์, และ พล.ต.อ.ศราวุธ จันทร์ประเสริฐ

ปี 2555 รุ่นสุดท้าย 5 ท่าน ได้แก่ พล.ต.ต.สุรสิทธิ์ สังขพงศ์, พล.ต.ต.ธนากร ศิริอัฐ, พล.ต.ต.เรืองชัย วัจนะพุกกะ, พล.ต.ต.สุทิน เขียวรัตน์ และ พล.ต.ต.นพรัตน์ มีปรีชา

นอกจากนั้นก็ตาย ลาออก และปลดเกษียณไปแล้วบ้าง ที่บอกว่า “รุ่น นายกทักษิณฯ ผงาด” นั้น พูดกันตามตรง “โธ่เอ๊ย..! รับราชการกันมาคนละ 30 กว่าปี จะให้เป็น ร.ต.อ. หรือ พ.ต.ต. กันอยู่หรือไง” ยิ่งสมัยนี้เด็กอายุ 30 กว่าๆ ติดยศ พ.ต.อ. กันเยอะแยะถมไป

ตอนเหตุการณ์ปฏิวัติ 19 กันยายน 2549 พวกเราตกต่ำถูกเหยียบถูกย่ำยี้สารพัด แทบไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย เหมือนกาฝากของสำนักงานตำรวจ ถูกย้ายไป “ประจำ” หรือที่เรียกว่า “เข้ากรู” กันเกือบหมด...อนิจจา!! ทั้งๆ ที่บาง

คนเขาก็ทำงานของเขาไป ไม่ได้มีอำนาจอะไรจะไปช่วยเหลือการเมือง แม้แต่น้อง ก็ถูกกลั่นแกล้ง นี่คือ “ตำรวจไทย” เหยียบได้เหยียบทันที ฝากเป็นข้อคิดว่าสร้างระบบกฎเกณฑ์ให้

เป็น “ตำรวจอาชีพ” กันเสียทีเถอะครับ ตำรวจส่วนใหญ่เขาต้องการระเบียบกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ไม่ใช่มีข้อยกเว้นอยู่ร่ำไป คนทำชั่วหากินกับการซื้อขายตำแหน่ง “กรรมมีจริงครับ” ผมเห็นมามากต่อมาก พวกนี้ปลดเกษียณไปไม่กล้าจะสบหน้าลูกน้องครับ สำหรับผมแล้วผมพูดได้เต็มปากว่าหลังจากปลดเกษียณไปแล้วผมจะเดินอย่างสง่าผ่าเผย เพราะผมไม่เคยไถลูกน้อง ไม่เคยให้ลูกน้องเปิดบ่อนหาผลประโยชน์ให้ครับ

ตอนที่ 4

ชีวิตตำรวจตระเวนชายแดน

ย้อนไปเมื่อวันศุกร์ที่ 6 เมษายน 2516 นักเรียนนายร้อยตำรวจรุ่น 26 ได้เข้ารับพระราชทานกระบี่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ณ กระทรวงมหาดไทย หลังจากจบจาก รร.นรต. พวกเราทั้งรุ่นได้รับการแต่งตั้งเป็น “ผู้บังคับหมวดประจำตำรวจตระเวนชายแดน” แยกย้ายกันไปรับใช้ชาติต่อสู้กับขบวนการผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ทั่วประเทศ

ผมถูกบรรจุเป็น ร.ต.ต.สังกัด กก.ตชด.เขต 5 อ.แมริม จว.เชียงใหม่ แต่ถูกส่งไปปราบผู้ก่อการร้ายที่ อ.ทุ่งช้าง ,อ.เชียงกลาง ,อ.บัว จว.น่าน ผมได้รับการฝึกอย่างหนัก 6 เดือนก่อนจะถูกส่งตัวมาทำงาน ผมไม่กลัวตาย ผมมีความกล้าพอที่จะพาดฟันกับผู้ก่อการร้าย

ในวันที่ผมเดินทางไปรับตำแหน่งผมแบกถุงทะเลบรรจุสิ่งของเครื่องใช้ขึ้นรถแหมล์จากเชียงใหม่มุ่งสู่จังหวัดน่าน เมื่อไปถึงลำปางผมระลึกถึงหลวงพ่อเกษม เขมโก จึงคิดที่จะไปนมัสการท่านที่วัดสุสานไตรลักษณ์ เพื่อขอพรเป็นศิริมงคล

หลวงพ่อเกษม เขมโก ครูบาที่ผมยึดเหนี่ยว

เมื่อผมไปถึงป่าช้าเวลาประมาณ 09.00 น.ผมไปที่ศาลาที่มีลูกศิษย์และผู้คนอีกหลายสิบคนรอเข้านมัสการ ผมพบจำตำรวจที่เคยจับผม ผมเข้าไปแนะนำตัวเองประวัติให้ฟังถึงการเข้าเป็นตำรวจให้ฟังโดยละเอียด จำตำรวจผู้นั้น

เมื่อไปถึงผมก็ลงกราบและอธิษฐานขอพรท่าน นั่งรออยู่ชั่วอึดใจผมก็ได้ยินเสียงเคาะไม้กระดานที่ทำเป็นห้องล้อมรอบเชิงตะกอนที่หลวงพ่อกษेत्रมนั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่ จำตำรวจได้ยินก็เข้าไปในห้องเพื่อพบหลวงพ่อกษेत्रม ผมได้ยินเสียงหลวงพ่อกษेत्रมบอกกับจำตำรวจว่าให้ตำรวจชายแดนเข้ามาได้เลย ผมได้ยินอย่างชัดเจนเพราะจุดที่หลวงพ่อกษेत्रมนั่งภาวนากับห้องที่ผมนั่งรอห่างกันไม่ถึง 2-3 เมตร ผมเข้าไปกราบหลวงพ่อกษेत्रม ยังที่ไม่ทันพูดอะไรหลวงพ่อกษेत्रมก็เอ่ยกับผมทันทีว่า **“ไปอยู่ชายแดนปลอดภัยไม่มีอะไร”** หลวงพ่อกษेत्रมเป่ากระหม่อมผมพร้อมกับให้ด้ายสายสิญจน์ และให้ขนมผมกินเพื่อเป็น **ศิริมงคล 2-3 ชั้น** ผมเกิดความรู้สึกขึ้นมาทันทีว่า **“หลวงพ่อกษेत्रมบรรลุนิรมิตจริง”** ผมคิดถึงเหตุการณ์วันนั้นคราใดผมก็อิมเอิบและยึดมั่นในบารมีของหลวงพ่อกษेत्रมเป็นอย่างยิ่ง ผมลาจากหลวงพ่อกษेत्रมออกเดินทางไปรับตำแหน่งผู้หมวดใจเมตตีที่ จว.น่าน ถนนเส้นทางสายทุ่งช้าง-บ่อเกลือใต้ ผมใช้ชีวิตตำรวจตระเวนชายแดนถึง 8 ปีเศษ ก็ย้ายมาเป็นตำรวจภูธรจนกระทั่งปี 2548 ผมจึงได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผบ.ประจำ สง.ผบ.ตร. เข้ามาทำงานในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรุงเทพฯ เป็นครั้งแรก อยู่กรุงเทพฯ 2 ปี 8 เดือน จึงได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้กลับมาอยู่

จากวันนั้นถึงวันนี้ผมพบอุปสรรคในชีวิตราชการมากมาย แต่ผมก็ต่อสู้และยืนหยัดต่อสู้ในการทำงาน โดยเฉพาะการป้องกันปราบปรามยาเสพติดผมยึดมั่นในอุดมการณ์มาโดยตลอด กับทั้งดำรงตนในยุติธรรม กระทำการด้วยปัญญา รักษาความไม่ประมาทเสมอชีวิต ผมได้รับโลรางวัลมากมายทั้งในและต่างประเทศ ผมภูมิใจเป็นอย่างมากในหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

จนวันนี้ ผมดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 ผมพอใจในความก้าวหน้าในชีวิตราชการ “ผมถือว่าผมได้กำไรชีวิตที่ได้ตำแหน่งนายพล” ได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงพระราชทานพระบรมราโชวาท ผมซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ และตั้งปณิธานว่า จะทำงานเพื่อประเทศชาติบ้านเมืองตลอดไป

ในช่วงปี พ.ศ.2510 เป็นต้นมา สถานการณ์ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยแพร่กระจายไปทุกภาคของประเทศไทย การแพร่ขยายของพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยประการสำคัญคือ “**ข้าราชการรังแกประชาชน เอา รัดเอาเปรียบประชาชนในชนบท หรือในที่ห่างไกลคมนาคม**”

ตชด.จึงมีบทบาทอย่างสูงในขณะนั้น ที่จะเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาให้ประชาชนอยู่ดีมีสุข รักษาชายแดน ป้องกันอธิปไตย ป้องกันปราบปรามการก่อการร้าย รวมถึงการพัฒนาพื้นที่ชายแดน สร้างความเจริญพื้นที่ที่ห่างไกล ในช่วงนั้น ทหาร ตำรวจ ทั้ง ตชด. ทั้งภูธร เสียชีวิตแต่ละวันแต่ละเดือนจำนวนมาก

สมเด็จพระบรมราชชนนี หรือที่ประชาชนชาวไทยเรียกพระองค์ว่า “สมเด็จพระย่า” ได้ขอให้ นรต.รุ่น 22 ทั้งหมดเมื่อจบจาก รว.นรต.ไป ตชด. ต่อมารุ่น 25 ทั้งรุ่น และรุ่น 26 ทั้งรุ่นถูกส่งไป ตชด.ทั้งหมด

ดังนั้น หลังจาก รุ่น 26 จบการศึกษา และรับพระราชทานกระบี่ เมื่อ 6 เม.ย.2516 ก็ถูกส่งตัวไปฝึก ตปส. ฝึกทบทวนการโดดร่มที่ค่ายนเรศวร ฝึกอยู่ ประมาณ 6 เดือน ก็แยกย้ายไปประจำ กก.ตชด.เขต 2-9 และ กก.สอ. ผู้ที่สอบได้ที่ดี ๆ จะเลือก กก.ตชด.เขต 2 เขต 7 ซึ่งการแทรกซึมและปฏิบัติการของ ผกค. น้อยที่สุด ส่วนผมสอบได้ที่กลางๆ เลือก กก.ตชด.เขต 5 ที่ตั้งอยู่ที่ อ.แมริม จ. เชียงใหม่ แต่มีพื้นที่รับผิดชอบ 8 จังหวัดของภาคเหนือตอนบน หรือพื้นที่ของ ภ. 5 ในปัจจุบัน

กก.ตชด.เขต 5 ที่ผมไปประจำมีเพื่อนร่วมรุ่น 9 คน ที่เลือกไปอยู่ ได้แก่ ร.ต.ต.ฉลอง สนใจ, ร.ต.ต.สุรสิทธิ์ สังขพงษ์, ร.ต.ต.ชลอศักดิ์ อาษา, ร.ต.ต.วุฒิชัย บุษปะบุตร, ร.ต.ต.สิทธิพงศ์ ปุณโณชก, ร.ต.ต.วุฒินันท์ บรรจบผล (เสียชีวิตแล้ว), ร.ต.ต.ทรงฤทธิ์ สุขสมใจ, ร.ต.ต.อนุชา มติศร

มุ่งหน้าจังหวัดน่าน แดน ผกค.

หลังจากที่เราฝึกทบทวนกระโดดร่มเสร็จแล้ว ผมก็เดินทางไปรับตำแหน่งที่ กก.ตชด.เขต 5 โดยเดินทางไปทางรถไฟ เมื่อไปถึงรายงานตัวกับ ผกค.ตชด.เขต 5 ก็มีรุ่นพี่ นรต.รุ่น 25 ต้อนรับและแนะนำ จากนั้นก็มอบหมายงานให้เป็น ผบ.หมวด ตชด. กระจายอยู่ในพื้นที่ จว.เชียงราย จว.น่าน ที่มี

ผมเป็นหมวดเคลื่อนที่เร็ว ที่มีหน้าที่ไปสนับสนุนคุ้มครองการสร้างทาง “สายทุ่งช้าง-หัวโกน” ซึ่งเป็นสายยุทธศาสตร์ ที่ อ.ทุ่งช้าง ผกค. รุนแรงมาก จะไปไหนก็ต้องระมัดระวังอย่างมาก ตชด. ทหาร ถูกข่มขู่โจมตีอยู่เนืองๆ รถที่ไปสร้างทางถูกเผาอยู่เสมอ ๆ ผมเวียนวนในจังหวัดน่าน ทำงานที่ อ.บัว อ.ทุ่งช้าง อ.แมริม อ.ท่าวังผา ภารกิจตามแต่จะถูกส่งให้ไป เช่น คุ้มครองการสร้างทาง คุ้มครองแพทย์ พอ.สว. ถวายความปลอดภัยการเสด็จเยี่ยมชาวเขาของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชินี ฯลฯ นอกจากนี้ยังประจำอยู่ฐาน ตชด.ที่ อ.บ่อเกลือด้วย

ณ ฐาน ตชด.บ่อเกลือใต้ จว.น่าน (เดิมเป็นหมู่บ้านบ่อเกลือใต้) ฐาน ตชด.แห่งนี้ตั้งอยู่บนยอดดอยสูงเท่าไรหว่าจำไม่ได้ จำได้แค่ว่าจะลงมาอาบน้ำล้างหน้าช่วยข้างล่างใช้เวลาลง 15-20 นาที ขากลับ 30 นาที คิดเอาทีไรแล้วกัน อาบน้ำมาก็เหมือนไม่อาบ ดังนั้น 3-5 วันอาบครั้ง การส่งอาหาร 10 วัน จะมี ฮ.นำอาหารมาส่ง ถ้ามาตรงวันอากาศปิด อาจรอไปอีก 3-5 วัน จนกว่าอากาศจะเปิด ก็ต้องทนกินน้ำพริก อาหารกระป๋อง หน่อไม้ หรือไปซื้อไก่ชาวบ้านมาทำกิน

มีอยู่ครั้งหนึ่งอาหารหมด ลูกน้องลาดตระเวนไปซื้อหมูของชาวบ้าน ห้าง ออกไปเกือบ 10 กม. ขากลับมาลูกน้องปากไม่ดี พุดไม่ดี ไก่ถึงฐานที่ตั้งอยู่แล้ว หมูหลุดหายค้นหาเท่าไรก็ไม่เจอ

ลูกน้องวิทยุขอกำลังลงมาช่วยหาหมูที่ถูกมัดขาไล่มาหลุดหาย ผมพา ลูกน้องลงมาช่วยหาหมู มี จ.ส.ต.ทวีศักดิ์ฯ ลงมาด้วย จ.ส.ต.ทวีศักดิ์ฯ บอกผม

หากว่าค้นหา ก็เดินตามโพรงหญ้าใช้ไม้ตีกอหญ้าที่สูงสักประมาณหัวเข่า เพียงไม่กี่นาที ผมกับลูกน้องอีกหลายคนเห็นหมูนอนนิ่งหายใจพืด ๆ พืด ๆ อยู่ ไม่ทันจะพูดอะไร ลูกน้องอีกคนยกปืน 16 ประจํากาย ลั่นกระสุนใส่หมูหลายนัด หมูก็ตายเข้าป่าไปอีก

จ.ส.ต.ทวีศักดิ์ฯ ทนไม่ไหว ตะโกนลั่นป่าทันที **“มิงรู้หรือเปล่า มิงกำลังผิดผีป่า พวกมิงปากไม่ดี เพราะมิงไล่หมูมาพูดจาไม่ดี ไม่เคารพเจ้าที่เจ้าทาง ฯลฯ”** พวกเราเงียบ

จ.ส.ต.ทวีศักดิ์ฯ กลับไป นั่งยกมือไหว้ต้นไม้ใหญ่ริมห้วยต้นเดิมอีกครั้ง คราวนี้ ผมเดินไปยืนใกล้ๆ ฟัง จ.ส.ต.ทวีศักดิ์ฯ บอกเจ้าที่ “ขอขมาเจ้าที่ เจ้าทางที่พวกเราไม่มีสัมมาคารวะ ขอให้ผีป่า เจ้าที่เจ้าทางให้อภัยด้วย พวกเราขอบนบานเจ้าที่เจ้าทาง จะมาเลี้ยงดูท่าน จะเคารพท่านตลอดไป”

จากนั้นพวกเราที่ร่วมกันเดินทาง ตอนนั้นก็เกือบ 18.30 น. อากาศเริ่มมืดครึ้ม เยือกเย็น ผมเห็นหน้าแต่ละคนอ่อนนอกอ่อนใจ ในที่สุดเพียงไม่ถึง 10 นาที ตชด.คนหนึ่งก็ตะโกนว่าหาหมูเจอแล้ว จากนั้นก็ฆ่าแหละหมูริมลำห้วย และต้องนำหัวหมูเช่นเจ้าที่ อาหารมือนั้นผมกินข้าวกับน้ำพริก อาหารกระป๋อง ดีกว่าไม่อยากกินหมูตัวนี้เลย

ผมอยู่กับลูกน้อง 28 ชีวิตบนยอดตอย ที่มีหลุมล้อมรอบ มีที่กำบังปืนของฝ่ายตรงข้าม เรามีปืนกลเบา มีปืน ค. 60 มีปืน M 79 ไว้ต่อสู้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเครื่องบินจากกองบิน 41 มาทำแอร์สไตส์ คือยิงรอบ ๆ ฐานตอนเวลาประมาณ 17-18 น. ระหว่างยิงคุ้มครองฐานผมอยู่ ปรากฏว่า ผกค. ซึ่งคงซุ่มอยู่แอบต้นไม้ใหญ่จากนั้นก็ยิงสวนไปยังเครื่องบินที่มาทำ “แอร์สไตส์” ผมบอกนักบินให้เวียนวนทำอีก 2-3 รอบ ปรากฏว่าทำเพียง 2 เทียว ก็ต้องบินกลับ เพราะกลัวจะถูกยิง แต่พวกเขาไม่กลัว เพราะ ผกค. อยู่ห่างฐานเรามาก คงเป็นระยะทางประมาณ 2-3 กม. และก็อยู่คนละสันเขา

ลูกน้องสอบเป็น ร.ต.ต.

แต่ละวันบนฐานที่ตั้งเราไม่มีภารกิจอะไร นอกจากเฝ้าฐาน ออกลาดตระเวน หาข่าว พบปะชาวบ้าน ไปไกลก็ไม่ได้ อยู่อย่างนี้ไปวันหนึ่ง ๆ

มีอยู่วันหนึ่ง จ.ส.ต.ประกอบ ผมจำนามสกุลไม่ได้ เข้ามาคุยกับผมที่หลุมบังเกอร์ที่ผมนอน จ.ส.ต.ประกอบฯ เป็นคนขยัน อายุ 40 กว่า ชอบอ่านหนังสือ

เขาบอกผมว่าสอบเป็น ร.ต.ต.มา 3-4 ครั้ง สอบไม่เคยได้ จ.ส.ต.ประกอบฯ ยืนยันกับผมว่า “**จำกัดวาทกฎหมายได้เกือบหมด**” ผมไม่เชื่อทดลองถามองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ว่ามีอะไร

จ.ส.ต.ประกอบฯ ตอบ (1) เอาไป (2) ซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย (3) โดยเจตนาทุจริต ผมถามอีกหลายข้อหา หลายบท ปรากฏว่า จ.ส.ต.ประกอบฯ ตอบผมถูกหมด

ผมรู้ทันทีว่า “**ตอบไม่เป็น**” อธิบายไม่ถูกต้องตามหลัก คงไม่รู้วิธีการตอบ เพราะไม่มีใครสอน

ผมเริ่มแนะนำการตอบข้อสอบ เก่งข้อสอบให้ หลังจากนั้นไม่นาน จ.ส.ต.ประกอบฯ เข้าสอบเป็น “**ร.ต.ต.**” เป็นผลสำเร็จ

ผมดีใจมาก ที่แนะนำการสอบสำเร็จ “**ผมปิ้งไอเดีย**” ถ้าผมทำคู่มือแนะนำสอบเป็น ร.ต.ต. ในลักษณะเก่งข้อสอบแล้วพิมพ์เป็นรูปเล่มขายคงดี

ผมเริ่มติดต่อโรงพิมพ์ที่ จว. เชียงใหม่ “**สมัยนั้นต้องใช้คนเรียงอักษรแต่ละตัว แล้วขึ้นแท่นพิมพ์แต่ละยก (8 หน้ายก) ใช้เวลานานมาก**”

ผมตกลงพิมพ์จำนวน 1,000 เล่ม ลงทุนประมาณ 30,000 บาท ผมไม่มีเงินทุน ต้องหากู้ยืม เพราะเงินเดือนผมจบมาเพียง 950 บาท ผมวางตลาดขายให้ตชด. ทั้งหมด โดยวิทยุแจ้งใครสนใจติดต่อที่กองร้อย 4 คือที่ตั้งของผม ขายเล่มละ 70 บาท ให้ผ่อนชำระ 2 เดือน ปรากฏว่าขายหมด ผมดีใจมากที่หาเงินด้วยความรู้

ในยุคนั้นผมกำลัง “**บ้าปริญญา**” รร. นรต. จบมาไม่ได้ปริญญา ได้เพียงประกาศนียบัตร ผมต้องนำชื่อ “**คุณกอบกุล วิจิตานนท์**” ที่จบ นบ. จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มาเป็นผู้รวบรวมด้วย จึงทำให้นักสอมีเครดิตมากขึ้น **ขออยู่ ตชด. ต่อ 8 ปี เขียนตำรา “ชื่อรถเก่ง”**

ผมอยู่ ตชด. ครบ 2 ปี กรมตำรวจให้สิทธิ์ผู้ที่อยู่ครบ 2 ปี สมัครใจย้ายเข้าไปสังกัด “**บ.ช.น.**” ผมทบทวนทิศทางชีวิตรับราชการว่าควรจะไปเลือกทางเดินใด? จะเข้า “**น.**” ก็คงลำบากเพราะบ้านไม่มี ญาติไม่มี บ้านตนเองก็อยู่ที่ลำปาง

สุดท้ายผมเห็นว่า ผมอยู่ ตชด.รวบรวมตำรา จำหน่ายเป็นอาชีพเสริมก็ คงดี ผมขายหนังสือเล่มแรกได้กำไร ผมซื้อรถเก๋ง ยี่ห้อ “ดัทสัน รูนเซอริ” ขนาด 1000 ซีซี ราคาเพียง 55,000 บาท ผมจำได้ว่าผมจดทะเบียนที่ จว. เชียงใหม่ ได้เลข “1466” แสดงว่าผมซื้อรถเป็นคนที่ 1466 ยุคนั้นใครมีรถกึ่ง ส่วนตัวถือว่ามีฐานะ ผมดีใจที่ผมซื้อรถได้ด้วยเงินที่บริสุทธิ์ เงินที่มาจาก น้ำพักน้ำแรงและความรู้ความสามารถตนเอง

เมื่อผมตกลงตัดสินใจอยู่ ตชด.ต่อ ได้มีโอกาสรู้จักท่านผู้พิพากษา บุรินทร์ โชคเกิด ผู้พิพากษาประจำศาลจังหวัดเชียงใหม่ ผมจึงร่วมกับท่าน บุรินทร์ฯ เริ่มปรับปรุงหนังสือ “แก๊งข้อสอบเป็น ร.ต.ต.” ใหม่ โดยมีเนื้อหาสาระ เพิ่มขึ้นจากเล่มเดิม มีครบทุกวิชา เปลี่ยนชื่อเป็น “แนะนำการสอบเป็น ร.ต.ต.” ทำให้หนังสือผมมีคุณค่ามากขึ้น ปรากฏว่าต้องพิมพ์อีกหลายครั้ง ผมดีใจที่มีตำรวจในยุคนั้นอ่านหนังสือผมเล่มเดียวสอบเป็น ร.ต.ต.ได้หลายคน ผมไปไหนมีตำรวจเรียก “อาจารย์” และบอกผมเสมอว่า “ที่เป็นนายตำรวจได้ทุกวันนี้เพราะหนังสืออาจารย์วุฒิ”

ผมภูมิใจที่สร้างคนให้ก้าวหน้าในชีวิตราชการ ขณะเดียวกันผมก็มีฐานะดีขึ้นได้จากการขายความรู้ จนผมซื้อบ้าน 60 ตารางวา ราคาเพียง 210,000 บาท ผมผ่อนเดือนละ 1,300 บาท ผมขอย้ายจาก ผบ.หมวด ตชด. จว. น่าน มาประจำ บก.ตชด.ภาค 3 อ.แมริม จว.เชียงใหม่ ทำงานฝ่ายอำนวยการ

- ปี 2517 ได้ 2 ชั้น ปีต่อมา พ.ศ.2518 จะต้องได้ 2 ชั้นเพราะผลงานเด่น ผวจ.น่าน จะต้องให้ แต่ตามระเบียบกรมตำรวจให้ไม่ได้ ผวจ.จ.น่าน เลยให้ชั้นลูกน้องผมทั้งหมดคือ 28 คน

- ผมขอเหรียญพิทักษ์เสรีชน ขอการบรรจุเป็นกำลังพลประเภท 1 ขอเหรียญราชการชายแดนให้ทุกคน ลูกน้องชอบใจ เพราะนำไปลดค่าโดยสารได้ 50%

- ผมเขียนคู่มือ “การสอบสวนคดีวินัย” เป็นคนแรกของกรมตำรวจ จน พล.ต.อ.สุรพล จุลพพรหมณี อ.ตร.สมัยนั้นชื่นชม เพราะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงานบุคคล สมัยนั้นการสอบสวนคดีวินัยยุ่งยากมาก ไม่มีผู้ทำคู่มือหรือตำราลักษณะนี้มาก่อน

- ผมทำหน้าที่หัวหน้าแผนก ต้องมีหน้าที่พิจารณาจำนวนและขอชั้นปะทะ หลายคนที่เป็นใหญ่เป็นโต บางคนได้ชั้น 2-3 ชั้น บางคน 5-6 ชั้น บางคนได้เป็น 10 ครั้งก็มี ต่อมาก็เจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ราชการในกรมตำรวจ ในครั้งนั้น ชั้นปะทะให้นำมารวมชั้นประจำปีได้ เช่น ชั้นปกติได้ 2 ชั้น ปะทะอีก 2 ชั้น ปีนั้นจะได้ถึง 4 ชั้น ชั้นปะทะแต่เดิมนำไปรวมกับชั้นประจำปี ผู้ได้ชั้นปะทะบ่อยๆ จะได้เลื่อนตำแหน่งเร็วมาก ทำให้ข้ามคนอื่นอย่างรวดเร็ว ตอนหลัง ตร. แก้ไขไม่ให้นำชั้นปะทะมารวมกับชั้นประจำปี แต่ให้เป็นค่าตอบแทน พสร. หรือ พปผ.แทน

อยู่ ตชด. ผมไม่มีขั้นปะทะ ผมแค่ล้วยคลาดตลอดมา หลายครั้งที่ ผกค. ดักซุ่มยิง เหมือนผมรู้ตัวก่อน กำลังผมกระจายไม่เป็นกลุ่มเป็นก้อน ผกค. คิดว่าผมรู้ตัวก็เลยไม่ซุ่มยิง ถอยกำลังไป ดังนั้นผมจึงไม่ได้ขั้นปะทะเลย แม้จะถูกซุ่มยิงที่ฐานเมื่อครั้งอยู่ที่ฐานบ่อเกลือได้ แต่ก็ยังไม่ถึงกับใกล้อันตราย

แปลกแต่จริง ผมกลับมาทำหน้าที่ปะทะอีกเมื่อครั้งเป็น รอง ผกค. สส.บข.ภ.3 ปะทะกับกองกำลังคุ้มกันของขุนซ่า ลูกน้องถูกยิงบาดเจ็บ ผมสั่งการให้สู้อย่างบ้าระห่ำ ฝ่ายกองกำลังติดอาวุธยิง M79 ตกห่างผมไม่ถึง 10 เมตร

เหมือนโชคช่วยบริเวณที่กระสุนตกเป็นถนนริมลำห้วย กระสุน M79 ตกลงริมถนนแล้วกลิ้งตกลงไปในลำห้วย เสียงตูมสนั่นหวั่นไหว แต่ผมก็รอดมาได้ อย่างหวุดหวิด

นับเป็นเหตุการณ์เฉียดตายครั้งหนึ่งในจำนวนหลายๆ ครั้งตลอด 8 ปี แห่งชีวิต ตชด. ผมอยู่ ตชด. จนถึงปี 2523 ก็สมัครไปอบรมหลักสูตรสารวัตรผู้บังคับกอง รุ่น 18 ในการศึกษาสมัยนั้นเรียน 6 เดือน เรียนอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ

การทำเอกสารวิจัยต้องทำอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ผมจำได้ว่าผมทำเรื่อง “การกำหนดคุณสมบัติตำแหน่งกับการแต่งตั้งโยกย้าย” เหตุผลที่ทำเรื่องนี้เพราะในยุคนั้นมีการวิ่งเต้นทหาร เพราะอยู่ในช่วงอำนาจเผด็จการเป็นใหญ่ วิ่งเต้น “ทหาร” เพราะอยู่ในช่วงอำนาจเผด็จการเป็นใหญ่ วิ่งเต้นต้องวิ่งเต้นทหาร

ผมทำวิจัยเรื่องนี้ก็ปรากฏว่าเป็นไปตามสมมติฐาน สมัยนั้นฝ่ายตำรวจยังมีไม่มาก ผู้ที่มีอำนาจอีกคนคือ “นายเวร” จะเป็นผู้ทำบัญชีหลักแทนนายว่า
จั้นเถอะ

ปัจจุบันเวลาผ่านมากกว่า 28 ปี การวิ่งเต้นก็ยังมึ และรุนแรงกว่าสมัยนั้นมาก สมัยผมเป็น รอง สว., สว., สวป., รอง ผกก. ผู้บังคับบัญชายังมองเห็นคนทำงาน

ระหว่างเรียน รร.สารวัตรผู้บังคับกอง ผมเป็นคนเสนอขอไปดูงาน ณ ต่างประเทศ ปรากฏว่ารุ่นผมได้ไปดูงาน “ตำรวจมาเลเซีย” ไปดูงาน “ตำรวจสิงคโปร์”

ในยุคนั้นปี พ.ศ.2524 ได้ไปดูงานต่างประเทศ ถือว่าสุดยอด ผมถือว่าผมได้ทำเพื่อรุ่น

สมัยนั้นมีการเรียน “เล่นกอล์ฟ” การ “ยิงปืนพก” และยิงแข่งขันจนได้เหรียญ ไม่มีกลัวเสียกระสุนเช่นสมัยนี้

ผมอยู่ ตชด. 8 ปีเต็ม ความรู้ “งานสอบสวน ป้องกันปราบปราม ที่เล่าเรียนมาจาก รร.นรต.ไม่ได้ใช้”

มีอยู่วันหนึ่งเรียนวิชา “การสอบสวน” อาจารย์ผู้บรรยายคือ พล.ต.อ. แสง วีระวัฒน์ ในสมัยนั้นจำได้ว่า ท่านดำรงตำแหน่ง รอง ผกก.ในสังกัด บช.น. อาจารย์ถามนักเรียนว่า “การสอบสวนผู้ต้องหาที่รับสารภาพ มีวิธีการอย่างไรที่จะให้การสอบสวนสมบูรณ์” ถามอยู่นานไม่มีใครตอบ

ผมลุกขึ้นตอบด้วยความมั่นใจว่า “อาจารย์ครับ การสอบสวนผู้ต้องหาถ้ารับสารภาพจะให้สมบูรณ์นั้นต้องนำองค์ประกอบความผิดในข้อหานั้นมาพิจารณา แล้วต้องสอบข้อเท็จจริงให้เป็นไปตามความผิดนั้น ๆ และจะต้องครบประเด็นเข้าข้อกฎหมาย” เช่น

“สอบคดีลักทรัพย์ ต้องมีการเอาทรัพย์ไป คือต้องเอาไปซึ่งทรัพย์นั้นเป็น ทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ก็ต้องสอบให้เห็นว่า ทรัพย์ที่ เอาไปนั้นเป็นของผู้อื่น โดยทุจริต ก็ต้องสอบว่า ที่ลักไปนั้น ตั้งใจจะเอาไปเป็น ประโยชน์อย่างไร ฯลฯ” ผมยืนอธิบายอย่างยืดยาว

ตบท้าย ถ้าจะสั่งไม่ฟ้อง ก็ไม่เห็นยากครับ “สอบให้ขาดองค์ประกอบข้อใดข้อหนึ่ง และไม่มีพยานสนับสนุน เท่านั้นก็ไม่ผิด สั่งไม่ฟ้องได้ครับ”

อาจารย์ถามผมมาจากไหน ผมบอก “**บก.ตชด.ภาค 3**” น่าจะเป็น “**ผู้บรรยาย**” คุณน่าจะมา “**ยื่นบนเสตนท์แทน**” และชมเชยคำตอบผม นั้นเป็น ครั้งแรกที่ผมให้ความสนใจงานสอบสวน หลังจากจบออกมาจาก นรต.

ระหว่างที่อบรมอยู่ รร.สารวัตรผู้บังคับกอง ผมได้ทำเรื่องยื่นสมัครใจย้าย จาก บก.ตชด.ภาค 3 ไปสังกัด “**บช.ภ.**” จว.ลำปาง ซึ่งจะได้ตำแหน่งใดก็ได้ ระบบวิ่งเต้นก็ต้องมี ผมขอเพื่อนผมที่เป็น ผู้ช่วยนายเวร ผบช.ภ.3 คือ “**ร.ต.อ. สิทธิพงศ์ ปุณโณทก**” คอยติดตามเรื่องให้

และในที่สุดหลังจากผมจบ รร.สารวัตรผู้บังคับกอง ก็ได้รับการแต่งตั้งเป็น “**สารวัตรปกครองป้องกัน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพะเยา**”

ตอนที่ 5

เริ่มชีวิต “ตำรวจภูธร” สวป.สภ.อ.เมืองพะเยา

ในที่สุด เมื่อ พ.ศ.2524 กรมตำรวจแต่งตั้งผมจาก “หน.ผ.1 บก.ตชด.ภาค 3 เป็น สวป.สภ.อ.เมืองพะเยา

พะเยาในยุคปี 2524 ยังไม่เจริญเหมือนปัจจุบัน ปัญหาจราจรไม่มาก อาชญากรรมรุนแรงมีนานๆ ครั้ง ยาเสพติดยุคนั้นก็คือ “เฮโรอีน” มีคนเสพเฮโรอีนแต่ก็ไม่แพร่หลายนัก

พะเยายุคนั้นคนดู มียิงกันฆ่ากันบ่อยๆ

ผมทำหน้าที่ สวป.

วันหนึ่งมีตำรวจสายลับและจราจรแอบกระซิบผมว่า **“สารวัตรครับ กำนันตำบลแม่ปืม มีอำนาจมีฐานะรวยผิดปกติ และมักจะมีลูกน้องติดตามไปไหนมาไหน น่าจะทำอะไรผิดกฎหมาย”** ผมซักไ้ถามประวัติความเป็นมาพอสมควร จากนั้นก็เก็บข้อมูลไว้

ผมให้ฝ่ายสืบสวนหาข่าวเชื่อมเข้ากับ **“สืบสวนหามือปืนรับจ้าง สืบหาบุคคลที่น่าสงสัยว่าน่าจะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน”** แล้วกำหนดเป้าหมายอย่างลับๆ เพื่อเข้าตรวจค้น รวมทั้งบ้านกำนันตำบลแม่ปืม ด้วย รวม 3 เป้าหมาย **“ผมพิมพ์หมายค้น และผมลงนามเองทั้ง 3 จุด พร้อมแผนที่จุดที่จะค้น”**

ผมออกเป็นคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาสายปราบปราม ผึกทบทวนแถวขีด และฝึกยุทธวิธีตำรวจ ผมนัดลูกน้องเวลาตี 5 พร้อมแต่งเครื่องแบบให้เรียบร้อย ในขณะนั้นผมมี รอง สวป. 2 คน และชั้นประทวนอีก 30-40 คน

ถึงเวลานัด ผมสั่งจัดแถวหน้ากระดานปีดระยะ 3 แถว จากนั้นก็มอบหมายภารกิจที่ผมแอบเขียนเป้าหมายไว้ 3 เป้าหมาย

เป้าหมายที่ 1 – แถวแรก ไปค้นบ้านผู้ต้องสงสัยคดีลักทรัพย์

เป้าหมายที่ 2 – แถวที่สอง ไปค้นกระท่อมต้องสงสัยว่าคนร้ายมือปืนตามหมายจับฐานฆ่าคนตายหลบหนีมาซ่อนตัวอยู่

เป้าหมายที่ 3 – แถวที่สาม ไปค้นบ้านกำนันประเสริฐฯ กำนันตำบลแม่ปืม กำนันชื่อดังที่ตำรวจเกรงอกเกรงใจ

หลังจากผมมอบภารกิจ ทุกคนเงยบ โดยเฉพาะเป้าหมายที่ 3 ทุกคนกลัว ไม่กล้า เพราะวัฒนธรรมบ้านนอก ตำรวจกับกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านจะสนิทชิดเชื้อกัน รู้จักกันไปมาหาสู่กัน จะทำอะไรก็ลำบากใจ

ผมให้ ร.ต.ต.ประภิตฯ เลือกก่อน ร.ต.ต.ประภิตฯ เลือกเป้าหมายที่ 1 ต่อมา ร.ต.ท.มานิชฯ ต้องตัดสินใจเลือกเป้าหมายที่ 2 กับที่ 3 ซึ่งเป้าหมายที่ 2 สายลับแจ้งว่าเป็นมือปืนรับจ้างฆ่าคน หลบเข้ามาอยู่ห่าง หรือกระท่อมในสวน อาจมีการยิงปะทะกันเกิดขึ้นได้ และเป้าหมายที่ 3 ก็เป็นบ้านกำนัน ต้องเสี่ยงกับความขัดแย้ง และเสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดี

ร.ต.ท.มานิชฯ ตัดสินใจอยู่นาน ในที่สุดก็เลือกเป้าหมายที่ 3 ยอมถูกต่าตีกว่าเสี่ยงปะทะยิงต่อสู้กับคนร้ายมือปืน จากนั้นก็แยกย้ายกันไปค้นเป้าหมายตามหมายค้น **“หมายค้นของผู้มีอำนาจหน้าที่ ก็คือออกโดย ร.ต.อ.วุฒิ วิจิตานนท์ สวป.สภ.อ.เมืองพะเยา”** ผู้ออกหมายค้น

เมื่อผมไปถึงเป้าหมาย ผมสั่งกระจายกำลังโดยล้อมด้านซ้ายด้านขวา และผมชักซ้อมอย่างหนักแน่นว่า ต้องฟังคำสั่งผมคนเดียว ห้ามใช้อาวุธปืน ถ้า

เมื่อวางกำลังเรียบร้อยแล้ว ผมตะโกนทันที ผมเรียกชื่อนายสี บอกนามสกุลด้วย **“ขณะนี้ท่านมีหมายจับ ผม ร.ต.อ.วุฒิ วิจิตานนท์ สวป. นำกำลังมาจับกุมท่าน ให้วางอาวุธ ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ แล้วเดินออกมามอบตัวแต่โดยดี ขอรับรองว่าเราจะให้ความปลอดภัยและให้ความเป็นธรรม”**

เงียบ...ไม่มีเสียงตอบ

ผมเรียกชื่ออีก 2-3 ครั้ง ขอให้เขาตอบ ยังเงียบเช่นเคย ผมกระซิบถามสายสืบลูกน้องผม **“หาข่าวแน่หรือว่ามันหลบเข้ามาพักที่นี่”** ลูกน้องผมยืนยัน **“แน่นอนครับ เมื่อคืนวานนี้ก็ยังอยู่”**

ผมตะโกนอีกครั้ง คราวนี้ผมเพิ่มเติมว่า **“ผมจะนับ 1 ถึง 10 ถ้าไม่ออกมามอบตัว ผมจะใช้กำลังเข้าจับกุมทันที”**

ก็ยังไม่มีเสียงตอบเช่นเดิม

เฮ้อ..! ผมขึ้นเสียงกับลูกน้อง อย่างนี้ข่าวรั่วแน่ หรือไม่งั้นมันก็ต้องรู้ตัวก่อน ลูกน้องผมบอกอาจเป็นไปได้ ขณะที่รถยนต์เราเข้ามามีเสียงหมาเห่า คนร้ายอาจรู้ตัวตื่นและรีบหนีออกไป

ผมจึงให้ลูกน้องหมอบ แล้วเข้าไปใกล้ๆ กระท่อม จนในที่สุดก็รู้ว่า ไม่มีใครอยู่เลย **“คนร้ายหนีไปแล้ว เหลือแต่ร่องรอยการก่อไฟหุงข้าวในกระท่อมทิ้งไว้ให้ผมดู”**

เป็นอันว่าภารกิจผมล้มเหลว คนร้ายไหวตัวทัน

ผมสั่งรถอนกำลังเข้าไปเสริมที่เป้าหมายที่ 3 นั่งรถกระบะเก่าๆ ของ สภ.อ. ไป เพียงไม่ถึง 10 นาที ก็ถึงบ้านกำนัน

ทันทีที่ไปถึง ร.ต.ท.มานิชฯ ซึ่งติดต่อกันก่อนแล้วว่าเราจะเอากำลังไปเสริม ร.ต.ท.มานิชฯ ออกรายงานผมว่า **“ไม่พบของผิดกฎหมายครับ”** แต่ผมสงสัย ผมมาถึง **“มีคนวิ่งขึ้นบนชั้นสอง แล้วเข้าห้องน้ำกดชักโครก”** น่าจะเอาของอะไรสักอย่างทิ้งลงชักโครก ผมเดินเข้าไปในบ้าน ระหว่างเข้าประตู **“บุตรสาวกำนันออกมาต้อนรับผมทันที”**

“นี่หรือ...สวป.วุฒิชัย คนออกหมายค้นบ้านพ่อ?”

“ใช่ครับ” ผมตอบรับแต่โดยดี

แค่นั้นแหละ คำดุด่าบุตรสาวทออกมาเป็นชุดๆ กล่าวหาผมใช้อำนาจไม่ควร พ่อเป็นถึงกำนัน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับของผิดกฎหมายเลย ตำรวจสมัยนี้มีแต่หาผลประโยชน์โดยมิชอบ...ฯลฯ

ผมขึ้นเสียงดังขึ้น **“นี่หนู ฟังผมก่อน ผมไม่เคยรู้จักพ่อ ผมไม่เคยพบ แต่ผมมีเหตุสงสัย ถ้าไม่พอใจจะฟ้องร้องกล่าวหาที่ยินดีจะได้พิสูจน์ว่าเราไม่ได้ทำอะไรผิดกฎหมาย ตำรวจภูธรไม่รู้ไม่เคยเห็นมาก่อนก็เลยไม่สนใจ”**

ลูกสาวกำนันเสียงเบาลง

ผมถามตำรวจที่มาในชุด ร.ต.ท.มานิชฯ ว่า ทำบันทึกการตรวจค้นหรือยัง ลูกน้องตอบว่า “ยังครับ” ช่วงนั้นเอง...

ผมเหลือบไปเห็นกระทะทองเหลืองใบใหญ่วางอยู่ใต้ยุงข้าว (ทางเหนือจะทำเป็นอาคารไม้ ใต้ถุนสูง เกือบข้าวไว้ในนั้น) ยุงข้าวอยู่ห่างจากตัวบ้านประมาณ 10-15 เมตรเห็นจะได้

ผมเดินไปได้ยังข้าวทันที นอกจากกระทะทองเหลืองแล้ว ผมเห็นบี๊ปใส่ปูนขาว ผมยิ้มทันที นี่เป็นส่วนสำคัญที่ใช้ฟอกเฮโรอินแบบ 3 ให้เป็นเฮโรอินแบบ 4

ผมเห็นถังพลาสติกสีน้ำตาลขนาด 20 ลิตร วางอยู่ใกล้กัน ถ้ามตำรวจที่เดินทางด้วยว่าดูหรือยัง ข้างในมีอะไร

ตำรวจคนนั้นตอบผมว่า “น้ำส้ม คล้ายๆ น้ำส้มสายชู” ผมปรี่เข้าไปดมดู ผมรู้ทันทีว่านี่คือ “แอซิดิกแอนดไฮไดราย (Acetic and Hydride) เป็นยาเสพติดประเภท 1 ความจริงเป็นสารเคมี แต่ทางกฎหมายถือเป็นยาเสพติดตำรวจไม่รู้ไม่เคยเห็นมาก่อนก็เลยไม่สนใจ”

ผมบอก ร.ต.ท.มาโนชฯ เชิญกำนันมาดู นี่คืยาเสพติดประเภท 1 ผมเดินตรวจดูรอบๆ อีก เห็นกล่องข้าวเก่าๆ แขนงอยู่ที่เสา ให้ลูกน้องเปิดดูเจอฝิ่นอีก 1 จ้อย

ผมสั่งให้ลูกน้องจับกำนันประเสริฐฯ ทันที ในข้อหา “มียาเสพติดประเภทที่ 1 เฮโรอิน ไว้เพื่อจำหน่าย (เกิน 20 ลิตรถือว่า มีไว้เพื่อจำหน่าย)” และ “มียาฝิ่นไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ทำบันทึกการจับกุมส่งพนักงานสอบสวน

หลังจากนั้น เราก็กินข้าวต้มมือเข้าพร้อมๆ กัน ซึ่งผมถือว่าเป็นหน้าที่ผู้บังคับบัญชา ต้องดูแลอาหารการกินกับลูกน้องเสมอ ทำงานเสร็จทานข้าวร่วมกัน ปรับทุกข์กันสร้างความเป็นกันเองยิ่งขึ้น

นี่คือผลงานครั้งแรกของชีวิตการเป็นตำรวจที่จับยาเสพติด และผมภูมิใจในการหาข่าวของสายลับ เพราะหาข่าวได้ดีมาก

วันรุ่งขึ้น พล.ต.ต.วิชัย วิชัยธนพัฒน์ ผบก.ตชด.ภาค 3 พร้อมกับเจ้าหน้าที่ DEA หน่วยปราบปรามยาเสพติดของสหรัฐอเมริกาประจำจังหวัดเชียงใหม่ เดินทางโดย ฮ. มาที่ สภ.อ.เมืองพะเยา พร้อมกล่าวชื่นชมตำรวจ “ที่จับกุมนักค้ายาเสพติดรายสำคัญ” ที่ DEA ต้องการตัว

ผมอยากหัวเราะ...นี่อะไรกัน...! ผมค้นเพื่อป้องกันปราบปรามไม่ให้เขาทำผิดหรือมีอิทธิพล กลับกลายเป็นจับนักค้ายาเสพติดรายสำคัญไปเสียนี้

DEA ชมเชยผมและให้รางวัลเป็นเงินราว 3 ถึง 4 หมื่นบาท จำไม่ได้แน่ชัด แต่ถือว่าเยอะมากในยุคนั้น ผมชื่นชมตำรวจในบังคับบัญชาทุกคน และแบ่งรางวัลให้โดยทั่วกัน

พะเยาเป็นจังหวัดเล็กๆ “ข้าราชการทหาร ตำรวจ ศาล อัยการ” จะร่วมรับประทานอาหารกันอาทิตย์ละครั้ง ท่านผู้ว่าก็บอกผมว่า “คุณวุฒิชัย ท่านนี้วิ่งเต้นนะ พยายามขอประกันตัว อ้างว่าป่วย ไปขอใบรับรองแพทย์จาก รพ.”

ส่วนผู้พิพากษาหัวหน้าศาลก็เป็นห่วงผม ให้ข้อคิดผมว่า “สวป. ท่านนี้เขามีลูกน้องมีบริวารมากมาย มีลูกบ้านก็มาก ถ้าเขาบอกว่าของที่ตำรวจจับเป็นของลูกน้องเอามาฝากไว้ และให้ลูกน้องรับแทนเสีย โอกาสก็เป็นไปได้ ต้องมีพฤติกรรมมาก่อนว่า เป็นผู้ค้า เป็นผู้ผลิต เพราะมีวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้เกือบครบถ้วน ดังนั้น ต้องมีรายงานการสืบสวนประกอบด้วย”

ผมดีใจและรู้สึกขอบคุณที่ทุกคนเป็นห่วง ผมต้องค้นหาประวัติให้ได้มากที่สุด และได้ข่าวเพิ่มเติมพบว่า น่าจะมีโรงงานผลิตเฮโรอีนในละแวกใกล้นี้ ซึ่ง

ผมเดินทางไปยังศูนย์ป้องกันปราบปรามยาเสพติด บช.ภ.3 ผมไปพบ พล.ต.ต.ประกอบ ชูเทศะ ผู้ช่วย ผบช.ภ.3 ซึ่งเป็นหัวหน้าศูนย์ดังกล่าว ผมให้ รายละเอียดเกี่ยวกับ พล.ต.ต.ประกอบฯ คำตอบคือ **“ศูนย์เราไม่มีอะไรเลยคุณ ต้องไปขอที่ DEA ดีกว่า”**

ผมย้อนไปที่ จว.เชียงใหม่ ผมจำได้ว่าขณะนั้น DEA เข้าอาคาร 3 ชั้น อยู่ที่ถนนช้างม่อย อ.เมือง จว.เชียงใหม่

เมื่อไปถึงพบเจ้าหน้าที่แจ้งความประสงค์ขอรายละเอียดประวัติ เจ้าหน้าที่แจ้งว่า **“ไม่ได้ครับ DEA มาทำงานในประเทศไทยถือว่าล่วงล้ำอธิปไตย ไม่อาจจะให้ได้”**

ผมตอรอง ผมจะไม่นำไปกล่าวอ้างในศาล ผมจะนำไปแปลเป็นภาษาไทย แล้วให้ ศปส.ภ.3 ยืนยันและรับรองข่าวสารจะได้ไหม?

ฝ่าย DEA ปรีกษาหรือกันครู่ใหญ่ๆ ตกลงก็ยินยอมให้ผม

เขาเชิญผมเข้าไปในห้องศูนย์ข้อมูล ภายในศูนย์ข้อมูลมีคอมพิวเตอร์หลายเครื่อง

เจ้าหน้าที่กตรหัสชื่อตามที่ผมแจ้งไป ปรากฏว่า ข้อมูลหลังไหลออกมาโดยเครื่องพิมพ์แบบหัวเข็มจากคอมพิวเตอร์หลายหน้ามาก จะก็หน้าผมจำไม่ได้ ที่ผมจำได้ก็คือ มีการเกี่ยวข้องกับนักการเมืองท่านหนึ่ง และเชื่อมโยงไปถึงฮ่องกง ฯลฯ

เมื่อผมได้ข้อมูลแล้วก็นำไปแปลเป็นภาษาไทย ปรับข้อมูลให้สอดคล้องกับการรายงาน แจ้งให้ ศปส.ภ.3 รับรอง จากนั้น ผมก็นำรายละเอียดที่ร่างมา การสืบสวนของสายลับ การออกหมายค้น การไปค้นหา จัดทำผังความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น จนเป็นรายงานการสืบสวนหนาพอสมควร

นี่คือจุดเริ่มคิดและเริ่มทำของผมในเวลาต่อมาคือ “สำนวนการสืบสวน”

กล่าวคือคดียาเสพติดรายสำคัญ ต้องมี “สำนวนการสืบสวน” เสมอ ผมได้ข้อมูลรายงานการสืบสวน และนำไปให้ พงส. ประกอบสำนวนคดีอาญา ในที่สุดก็สรุปสำนวนสั่งฟ้องนายประเสริฐฯ และศาลพิพากษาให้จำคุกกำนันผู้นี้ 6 หรือ 8 ปีผมจำไม่ได้แน่ชัด แต่ในสมัยนั้น กฎหมายยาเสพติดมีอัตราโทษไม่สูงเหมือนในปัจจุบัน

กลางเดือน มิถุนายน 2544 ผมได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็น ผบก.ภ.จว. พะเยา ร.ต.ท.มาโนชฯ ยังอยู่ที่พะเยา แต่คราวนี้เป็น “ผกก.อก.ภ.จว.พะเยา” ผมถามถึงกำนันประเสริฐฯ พ.ต.อ.มาโนชฯ ตอบว่า “พี่...มันเพิ่งตายได้ 2-3 เดือนนี่เอง ถูกวิสามัญที่โคราช ค้ายาเสพติดถูกตำรวจล่อซื้อแล้วยิงต่อสู้อย่างถูกตำรวจยิงตาย”

เห็นหรือยังครับ...ปี 2524-2544 เป็นเวลา 20 ปีเต็ม “เขาก็ยังไม่เลิก” ทั้งที่ผมก็จับติดคุกไปแล้วครั้งหนึ่ง

นี่คือตัวอย่างที่ทุกคนต้องเอาไปคิดว่า การปราบยาเสพติดไม่ใช่ “จับยาเสพติด” แต่ต้อง “ยึดทรัพย์สินทุกอย่างที่เขาได้จากการค้ายาเสพติด” หรือ “ยึดทุกอย่างให้หมดเนื้อประดาตัวไปเลยครับ”

เป็น สวป. ขอเข้าเวรสอบสวน

งานปราบปรามผมทำทุกรูปแบบ เพียง 3-4 เดือน ผมคล่อง และรู้งาน “**ผมทำงานสืบสวน งานป้องกันปราบปราม งานจราจร**” ทำมาหมดแล้ว อยากจะเป็นพนักงานสอบสวน หรือสอบสวนเองบ้าง ในยุคนั้น เข้าเวรสอบสวนได้ แต่ต้องขออนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัดเสียก่อน

ผมขออนุญาต พ.ต.ท.อำนาจ สุขเจริญ สวญ.สภ.อ.เมืองพะเยา ขอเข้าเวร สวญ.อนุญาต ขออนุญาต ผวจ.พะเยา ให้เรียบร้อย

ผมเริ่มเป็น “พนักงานสอบสวน” โดยมี สวญ. แนะเคล็ดับการเข้าเวร การสอบสวนให้ผม เสมือนเป็นอาจารย์คนแรกที่สอนงานสอบสวนผม เพราะตอนเป็น นรต. ก็เพียงแค่มือฝึกงาน

ผมเข้าเวรสอบสวน และทำการสอบสวนทั้งคดียาเสพติด คดีฆ่าคนตาย คดีป่าไม้ รวมแล้วก็ประมาณ 20-30 คดี ผมเห็นว่างานสอบสวนไม่ใช่ของยากเลย

แต่เราต้องสนใจ คิด กำหนดรูปคดี คิดแนวทางการสอบสวนให้ดีก็ไม่มีอะไร

ผมอยู่ไม่นานก็มีการขอขึ้นประจำปี ปรากฏว่า ทั้ง จว.พะเยา ระดับ สว. จะได้ 2 ชั้น เพียง 1.5 คน ผมรายงานผลงานตลอดปีเสนอผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้น จนกระทั่งมีการพิจารณา ปรากฏว่า ผลออกมาบอกว่า “**ผมได้ลำดับ 2**” ที่ขาดอีก 0.5 นั้น จะขอโควตา ตร. ให้

ผมทำงานกำลังพลมาก่อน เมื่อครั้งเป็น สว.ผ.1 บก.ตชด.ภาค 3 ผมเคย
สละสิทธิ์ 2 ชั้น ให้ พ.ต.ท.ประวรงค์ สินธุ์วัฒน์ ผกก.ตชด.เขต 5 เพื่อให้
ท่านได้ 2 ชั้น จะได้ขึ้นเป็น พ.ต.อ. ผมจึงยอมเสียสละให้ท่าน

ในปีนั้นผมต้องได้ 2 ชั้น จึงจะได้ยศ พ.ต.ต. ผมต้องต่อสู้กับความมีเป็น
 ธรรม ผมไม่ยอมเด็ดขาด ผมไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะคนที่ได้ 2 ชั้น คำสั่ง
 ออกมาเป็น สวส.สภ.อ.เชียงใหม่ อยู่บ้านนอก ผลงานปราบปรามก็ไม่มี สอบสวน
 คดีสำคัญๆ ก็ไม่มี ผิดกับผมทำงานทั้งปราบปรามและสอบสวน มีผลงานที่ชัดเจน
 ได้รับการยกย่องชมเชยระดับชาติ

ผมเรียกร้องขอความเป็นธรรม โดยใช้อำนาจตามกฎหมาย ตัดสินใจร้อง
 ทุทษ์ หรือร้องทุทษ์ตาม พ.ร.บ.วินัยตำรวจ พ.ศ.2547 ทันที ต่อมาทราบข่าวว่า
 สจ. ไม่พอใจ ได้ตั้งกระทู้ถาม ผวจ. ในสภาจังหวัดด้วย

ผวจ. ผู้นี้เป็นผู้ที่ผมกับท่านรู้จักกันดีอยู่แล้ว ท่านเห็นและชื่นชมผลงาน
 ของผมมาโดยตลอด แต่ระดับ กก.ภ.จว.พะเยาต่างหาก ที่ในการพิจารณาเอา
 คะแนนผลจับกุมมาพิจารณา ปรากฏว่า คดีเปรียบเทียบปรับ สวส. ลงนาม
 เปรียบเทียบปรับทุกคดี ก็เลยนำมาเป็นผลการจับกุมเปรียบเทียบตลอดปีเป็นของ
 สวส. หหมด ทำให้ได้คะแนนมากกว่าผม ผมร้องทันทีว่าไม่ถูกต้อง คนจับไม่ใช่
 สวส. ตำรวจผู้จับกุมต่างหาก คดีลหุโทษไม่มีการบันทึกจับกุม จะนำมาเป็น
 คะแนนไม่ได้

ในที่สุดก็ต้อง **“ถอนคำสั่ง 2 ชั้น มาให้ผม”**

นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่ผมได้ **“เรียกร้องความเป็นธรรม”**

สวส.สภ.อ.เมืองเชียงใหม่ “สาบคดีบุกรุกดอยสุเทพที่ยืดเยื้อยาวนาน”

สภ.อ.เมืองเชียงใหม่ เพิ่ม สวส. จาก 1 คน เป็น 3 คน ผมได้รับการพิจารณาแต่งตั้งจาก สวป.สภ.อ.เมืองพะเยา มาเป็น สวส.สภ.อ.เมืองเชียงใหม่ เมืองที่มีความเจริญเป็นลำดับ 2 ของประเทศไทย ในช่วงนั้น อ.เมืองเชียงใหม่ มี สภ.แห่งเดียว (ปัจจุบันมีถึง 4 สภ.คือ สภ.เมืองเชียงใหม่ สภ.แม่ปิง สภ.ภูกามยาว และ สภ.ช้างเผือก) คดีในช่วงนั้นมีเกือบ 3,000 คดี คดีอุกฉกรรจ์ถ้าผมจำไม่ผิด 200 กว่าคดีต่อปี จึงต้องเพิ่ม สวส. อีก 2 คน

ผมเป็น สวส.(3) เพราะอาวุโสหน่อยสุด ผมได้รับแบ่งงานโดยโอนสำนวนค้าง คือรับคดีที่ยังไม่ได้สอบพยานอะไรเลย มีแต่ **“บันทึกตรวจที่ดินที่บุกรุก แผน ที่ที่บุกรุก และชื่อผู้บุกรุก”** ทั้งหมดคือการบุกรุกอุทยานดอยสุเทพ-ปุย ทางขึ้นดอยสุเทพ บริเวณหน้าวัดพระธาตุดุข ผมรับมา 100 กว่าคดี ผมคิดว่า รุ่นพี่คงอยากลองของผม ว่า สวป. จะสอบสวนเป็นหรือ?? เพราะผมข้ามฟากจากสายปราบปราม มาสายสอบสวน ยุคนั้นถือว่า ต้องเก่งจริงๆ ที่ย้ายมาได้ ทั้งๆ ที่เป็น สวป. ไม่นานนายเห็นฝีมือไม่ได้วิ่งเต้นเลย

“ผมทำสำนวนสอบสวนเป็นตัวอย่าง โดยใช้วิธีโรเนียวคำให้การของผู้กล่าวหา คำให้การพยาน คำให้การผู้ต้องหาแล้วใช้วิธีเติมคำ จะให้ผมนั่งพิมพ์ 100 คติ ซึ่งเป็นคติซ้ำๆ กัน เห็นว่าไม่จำเป็นอีกทั้งเสียเวลา”

ในช่วงนั้นตำรวจโบราณต้องใช้พิมพ์ดีด ผิดที่ก็ต้องลบ ไม่มีคอมพิวเตอร์ เช่นสมัยนี้ การสอบสวนบางทีนายสั่งแก้สั่งรื้อแทบร้องไห้ เพราะต้องพิมพ์ใหม่ ผมทดลองทำสำนวนแรก ปรากฏว่า “อัยการรับเรื่อง ยินยอมตามที่ผมทำไป คือใช้แบบโรเนียวได้”

คดีการบุกรุกตอนนั้นผู้ต้องหาให้ทั้งรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี นักธุรกิจ ชาวบ้านทั่วไป ฯลฯ ล้วนมีชื่ออยู่ในสำนวนทั้งนั้น

ผมทำ 4-5 สำนวนเรียบร้อยแล้ว เป็นคดีต่างๆ ทั้งนั้น หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าว ทั้งบทความอยู่หลายวัน

จากนั้นสำนวนชาวบ้านบุกรุก ผมกระจายไปให้ นรต. รุ่นน้องที่ย้ายมาใหม่ รุ่น 36 จำนวน 12 นาย แบ่งกันทำสำนวนให้เรียบร้อย

ปรากฏว่า ชาวบ้านที่ทราบข่าวจะถูกจับกุมดำเนินคดีรวมตัวกัน **“เดินขบวนประท้วง”** อ่างเหตูไม่ได้รับความเป็นธรรม อยู่มานานแล้ว เดือดร้อน ฯลฯ

ผมเดินทางไปพบศาล ขอฟ้องด่วน เรียงถามท่านว่า ถ้าจะกรุณาพิพากษาโทษให้เบาสุด เช่น โทษจำคุกจะรอลงอาญาได้ไหม?

ปรากฏว่า ศาลจังหวัดเชียงใหม่บอกผมว่า **“โทษเช่นนี้ศาลรอลงอาญาได้เพราะเป็นชาวบ้านบุกรุกเพื่อทำมาหากิน”** ผมดีใจสุดขีด

ผมออกไปพบกับผู้ชุมนุมเพื่อยืนยันกับชาวบ้านว่า ผมยังจะต้องดำเนินการสอบสวนตามกฎหมายต่อไป แต่ผมจะสอบสวนและประสานทุกฝ่ายเพื่อไม่ให้ถูกจำคุก ศาลจะพิจารณาหาวิธีผ่อนหนักเป็นเบา

ในที่สุด ชาวบ้านก็ยอมสลายตัว

“ผมตั้งอีก พาดหัวข่าวอีกหลายวัน”

สวส. ยุคนั้น ทำงานทุกอย่าง อาทิ

- ต้องเปลี่ยนเวรกันรับรองบุคคลสำคัญ
- ต้องเข้าเวรเมื่อ พงส. ไม่เพียงพอ

- คดีอุกฉกรรจ์ ฆ่ากันตาย ต้องไปชั้นสูตรพลิกศพ เก็บศพด้วยตนเอง ทำหน้าที่เสมือนสัปเหร่อ เพราะยุคนั้นไม่มีอาสาภัยต่างๆ ไม่มีมูลนิธิ ผมถูกผีตามหลอกหลอนบ่อยๆ ตามไปหลอกถึงบ้าน เพราะเก็บศพโดยไม่บอกกล่าวขอขมาเขา เผาศพทิ้งเพราะไม่มีญาติก็บ่อย

- คดีอุกฉกรรจ์ต้องไปที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง

ฯลฯ

ในยุคนั้น “นายจะไม่แย่งແຂ່ງຂ່າວແທນລູກນ້ອງ” ผมจึงลงข่าวเป็นประจำ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ฯลฯ จะลงภาพการปฏิบัติงานของผมบ่อยจนถูกหาว่า “จ้างลงข่าว” ผมยืนยันว่าชีวิตผมไม่เคยจ่ายเงินให้ผู้สื่อข่าวลงเชียร์เลย

ช่วงหลังนายแย่งແຂ່ງຂ່າວ ต้องสอนให้ແຂ່ງຂ່າวด້วย เพราะนายบางคนทั้งชีวิตไม่เคยสืบสวน จับกุม ตรวจค้น สอบสวน ผัดฟ้อง ฟากขัง ฯลฯ แล้วจะรู้ซึ่งได้อย่างไร? ชีวิตตำรวจที่แท้จริงอยู่ที่นั่นต่างหาก ดังนั้น มียศสูงๆ อาจจะไม่ภูมิใจในชีวิตตำรวจที่ทำก็ได้ นายประเภทนี้ไปไหนมาไหนจะเขินๆ ไม่กล้าสั่ง เพราะไม่แน่ใจในข้อกฎหมาย ขาดประสบการณ์การทำงานสถานีตำรวจ และความภูมิใจหลังเกษียณก็จะไม่บังเกิดกับผู้นั้น

สาขาคีรตหาย ได้ฉายา “สารวัตรคอมพิวเตอร์”

มีอยู่วันหนึ่ง ผกก.ภ.จว.เชียงใหม่ บอกกับผมว่า “วุฒิชัย ช่วยหาวิธีแก้ปัญหาการโจรกรรมรถในพื้นที่ อ.เมืองเชียงใหม่ด้วย เพราะแต่ละเดือนรถหายมากเหลือเกิน”

ผมศึกษาข้อมูลพบว่า เป็นจริงอย่างที่ ผกก.พูด ปรากฏข้อมูลในปีหนึ่งๆ พื้นที่ อ.เมืองเชียงใหม่ “รถยนต์ รถจักรยานยนต์หาย คิดเป็นมูลค่าเงินมากกว่าค่าจ้างเงินเดือน ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าที่พัก รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดของตำรวจทั้งโรงพัก เสียอีก”

ผมเห็นด้วยที่จะต้องแก้ไข สบจังหวะช่วงนั้นที่เชียงใหม่มีงานฤดูหนาว มีการออกร้าน และมีร้านหนึ่งที่ **“นำคอมพิวเตอร์มาแสดงด้วย”** ราคาแพงมากตอนนั้น ตกเครื่องละประมาณ 60,000 บาท แค่ 6 บิท เองครับ ตอนนั้นยังไม่มีวินโดวส์ ต้องเขียนโปรแกรมกันเอง โปรแกรมหนังสือที่มีอยู่ก็เช่น จุฬา ราชวิถี เกษตร ซึ่งผมก็ได้ตามโปรแกรมเมอร์ที่เขียนโปรแกรมว่า สามารถค้นหาหายได้ไหม?

“ผมจะนำรถที่หายทั้งหมด บรรจุไว้ในคอมพิวเตอร์ จากนั้นถ้าผมสงสัยรถคันใด หรือรถที่ยึดไว้ที่ สภ.อ. ทั้งหลายว่าหายมาจากที่ใด ผมจะนำเลขเครื่องยนต์ เลขตัวถังมาค้นหา เพื่อจะได้ทราบว่า รถคันนี้หายจากที่ใด?”

คนเขาตอบว่า **“ได้ครับ ผมจะช่วยเขียนโปรแกรมให้ แต่ต้องซื้อคอมพิวเตอร์ราคา 60,000 กว่า ยี่ห้อ EPSON เครื่องนี้ก่อน”** ผมต้องหาเงินมาซื้อ ผมใช้วิธี ซื้อเงินผ่อน แล้วมอบให้เป็นของทางราชการ จากนั้นก็ขอเบิกค่ากระดาษพิมพ์มาใช้จ่าย

“ผมจึงเป็นคนแรกของกรมตำรวจที่นำไมโครคอมพิวเตอร์มาใช้งานสืบสวน ปราบปราม และงานสอบสวน”

ผมขอให้ ผบช.ภ.3 ทำหนังสือไปยังโรงพักเพื่อส่งข้อมูลรถหายที่แจ้งความไว้ทุกท้องที่ จากนั้นก็ให้ลูกน้องเก็บข้อมูลเข้าคอมพิวเตอร์ จาก 1 คัน เป็น 100 เป็น 1,000 คัน และมากขึ้นเรื่อยๆ

ผมเห็นว่า ข้อมูลมากพอ ผมขอให้ ร.ต.ต.ดุษฎี อารยะภูมิ นรต.รุ่นน้อง ซึ่งย้ายมาประจำ สภ.อ.เมืองเชียงใหม่ ไปค้นหาจรวจยานยนต์ที่ยึดไว้ หรือค้นจรวจยานยนต์ที่ต้องสงสัย แล้วนำ **“หมายเลขเครื่อง หรือหมายเลขตัวถัง”**

ผมดีใจมาก ที่ผมทำสำเร็จ

จากนั้น ผมก็พัฒนามาเรื่อย จนคดีระเบิดบ้านสมุนผู้ค้ายาเสพติด เครือข่าย เหว่ย เซียะ กัง ที่ข้างโรงเรียนดารา มีบ้านเรือนและทรัพย์สินของประชาชนกว่า 200 ราย เสียหาย ผมระดม พงส. สอบปากคำเจ้าทรัพย์ที่เสียหาย **“คดีนี้เป็นคดีแรกที่ใช้คอมพิวเตอร์เฉพาะสรุปสำนวนการสอบสวนเกือบ 100 หน้า”**

จากวันนั้นถึงวันนี้ ผมก็ตามรอยเทคโนโลยี และนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างจริงจัง ทั้งที่ ภ.จว. เชียงราย, ภ.5, ภ.9, บช.ก. และต่อไป **“ตำรวจภูธรภาค 4 จะเป็นตำรวจภูธรที่มีเทคโนโลยีก้าวไกล และจะเห็นผลในเร็วๆ นี้ ไม่เกิน 15 ก.ย. 2551 ทุกอย่างต้องเรียบร้อยก่อนผมเกษียณอายุราชการ”**

นอกจากนี้ผมจัดรายการวิทยุ ทางสถานีป.ป.ส. เชียงใหม่ รายการ **“ตำรวจสัมพันธ์”**

ผมเปิดตู้ ปณ.191 หาข่าวอาชญากรรม มีการทำข้อความประชาสัมพันธ์ ดังนี้

**“อาชญากรรม คือ พินร้ายในชีวิต
ยาเสพติด การพนัน นั้นเหตุใหญ่
พฤติกรรม ที่พบเห็น อาจเป็นภัย
แจ้งข่าวไป ตู้ ปณ.191 แม่ปิง”**

คดีอุกฉกรรจ์ที่สำคัญและผู้ต้องหารับสารภาพ ผมใช้ VDO ถ่ายทำคำรับสารภาพ และผมจะยื่นฟ้องด่วนภายใน 7 วัน **“ผมทำคดีแบบนี้บ่อยมาก เพราะ**

สวญ.สภ.อ.จอมทอง, สวญ.สภ.อ.ฮอด (2527 – 2531)

ผมดำรงตำแหน่ง สวส. 3 ปี ได้เลื่อนเป็น สวญ.สภ.อ.จอมทอง
 ที่นี้...! ผมทำงานสนุก ทำงานเต็มที่ โดยเฉพาะด้านปราบปรามยาเสพติด
 “จอมทอง” เป็นอำเภอที่มียอดเขาที่สูงที่สุดในประเทศไทย คือ ดอยอินทนนท์
 เป็นอำเภอที่มีน้ำตกมากที่สุด คือ น้ำตกแม่กลาง แม่ยะ วชิรธาร ฯลฯ
 เป็นอำเภอที่มีอากาศหนาวเย็นที่สุดตลอดปีที่ยอดดอยอินทนนท์
 เป็นอำเภอที่มีวัดพระธาตุศรีจอมทอง ซึ่งมีพระพุทธรูปทองคำมากที่สุด
 เป็นอำเภอที่มีชาวเขา ปลูกฝิ่นมากที่สุด
 ผมจึงประกาศให้ชาวเขาเลิกปลูกฝิ่น **“ผมประกาศว่าถ้าผมเป็น สวญ.”**

อยู่ที่นี้ จะต้องไม่มีคนขายเฮโรอีน”

ผมเร่งรัดงานทุกๆด้าน ทั้งระเบียบ
 วินัย การพัฒนากำลังพล การพัฒนาอาคาร
 สถานที่ การพัฒนาระบบงาน ฯลฯ ในที่สุด
 การแข่งขันประกวดสถานีตำรวจ เมื่อปี
 2528 ผมได้รางวัล

- ป้องกันอาชญากรรมดีเด่น
- ตำรวจมีระเบียบวินัยดีเด่น
- การจัดระเบียบสายตรวจดีเด่น

ฯลฯ

ทั้ง 17 จังหวัดภาคเหนือ ผมได้รางวัลมากที่สุด

ผมเป็น สวญ.สภ.อ.จอมทอง ปีแรก พล.ต.ต.นพเก้า ธัญศิริ ผบก.ภ.จว. นครสวรรค์ ท่านตามให้ผมไปเป็น สวญ.สภ.อ.เมืองนครสวรรค์ ผมปฏิเสธ ต่อมา ผู้บังคับบัญชาอีกท่านหนึ่งจะเอาผมไปเป็น สวญ.เมืองพิษณุโลก ผมปฏิเสธอีก ผมสนุกกับงาน ที่นี้ ผมฝากผลงานไว้มากมาย อาทิ

- ตำรวจทุกคนต้องมีวิทยุ และเป็นนักสืบ
- รณรงค์ให้ชาวเขาเลิกปลูกฝิ่น
- รณรงค์ให้หมอบออาวุธปืนให้กับตำรวจ ได้ปืนกว่า 100 กระบอก
- รณรงค์ให้คนจอมทองไปเลือกตั้ง จากอันดับท้ายๆ เป็นอันดับ 2
- รณรงค์ให้นักท่องเที่ยว

ต่างชาติมาเที่ยวที่จอมทอง โดยเปิด CHOMTONG POLICE GUEST HOUSE เปิดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติพักฟรี (ยุคนั้น โรงแรมหายาก)

- ผมได้ไปดูงานที่อังกฤษ ,ฮ่องกง , ไต้หวัน เป็นรางวัลจาก ป.ป.ส.

“ผมอยู่จอมทอง 3 ปี ถูกแต่งตั้งไป อ.ฮอด”

ผมอยู่จอมทอง 3 ปี ต่อมาผมถูกแต่งตั้งไปอยู่ สภ.อ.ฮอด เป็น สภ.ที่เล็กลง เนื่องจากผมขอไปอบรม รร.เสนาธิการทหารอากาศ ปรากฏว่าเจ้านายบอกไปเรียนก็ต้องไปอยู่ที่งานน้อย ผมยืนยันว่าผมวางระบบงานไว้ดีแล้ว เหนื่อยมา 3 ปี ขออยู่เป็น 4 ปี นายไม่ยอม

ผมยังจำได้ พล.ต.ต.ชวลิต ยอคมณี เลขาธิการ ป.ป.ส. ท่านรู้ว่าผมมีผลงานทำงานดีเด่น โอนเงินให้ผมมีอำนาจซื้อสิ่งจำเป็น ผมมีเงินบริหารโรงพักสบายๆ ท่านเห็นใจผมอยากให้ทำงานต่อ จึงได้ทำหนังสือไปยัง พล.ต.อ.เกาสารสิน ขอให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป แต่ ผบช.ภ.3 ยุคนั้น ไม่ยอมมลูกเดียว เลยรู้ความจริงว่า **“ตำรวจเขาไม่ใช่คนที่ผลงานอย่างเดียว”** ต้องหลายๆอย่าง ท่านคิดเอาเองว่าคืออะไร??

ผมเหนื่อย ผมเป็น สวญ.ไม่เห็นจะรวย แบบที่เขาคิดกัน ผมหักเห **“เดินซื้อที่ดินราคาถูก เงินไม่มีก็กู้สหกรณ์”** ผมเริ่มค้าขายที่ดินกำไรครั้งละ 300,000- 500,000 บาท ดีนี้...ดีกว่ารับราชการเสียอีก ผมเริ่มชีวิตทำมาค้าขายเป็นอาชีพเสริมเรื่อยมา จนมีธุรกิจขนาดเล็กๆ พอที่จะเลี้ยงครอบครัวอย่างสบายๆ ผมเคยสร้างคอนโดขาย ต่อมาถูกหาว่าผมปั่นขายให้ตำรวจ ทั้งๆ ที่คอนโด 82 ห้อง ขายให้ตำรวจเพียง 6-7 ราย เท่านั้น

นี่คือ ปากมนุษย์ ร้ายยิ่งกว่าอะไร ไฟฟ้าตอนใกล้เต็นต์เสียด้วย คนประเภทนี้จะไม่หมดไปในสังคมตำรวจ

ผมพร้อมกับครอบครัว “ วิจิตานนท์ ” ตั้งบริษัท ลิซซิ่ง ที่บ้านเกิด อ.เถิน จว.ลำปาง

ผมเปิดปั้มแก๊ส LPG ที่ อ.เถิน จ.ลำปาง ต่อมาก็เป็นที่เชียงใหม่

ผมมีหอพัก ผมมีบ้านเช่า

ผมขายความรู้ คือเขียนหนังสือขาย กับลูกน้องผมจะขายให้ราคาถูกเป็นสวัสดิการ ฯลฯ

สิ่งเหล่านี้ เกิดขึ้นในตัวผม ที่ผมถูกกดดันจึงต้องสู้กับชีวิต ถูกกดดันในรูปแบบต่างๆ ในการรับราชการตำรวจ

เป็น **สวญ.สภ.อ.ฮอด 1 ปี** ผมก็ไม่หยุด ผมฝึกวิทยากรค้าขาย สร้างคน สร้างงาน จนได้รางวัล **“นายตำรวจนักพัฒนา”**

รอง ผกก.สส.ภ.3

ปี 2531 ผมได้รับแต่งตั้งเป็น รอง ผกก.สส.ภ.3 รับผิดชอบ 13 จังหวัด ผมเน้นงานยาเสพติดติดตามถนัด แต่งานปราบปรามอาชญากรรมอื่นๆ ก็ไม่ละเลย มีผลงานที่ฝากไว้เป็นประวัติศาสตร์คือ

- ปะทะกองกำลังขุนสำจนได้รับบาดเจ็บ

- จับกุมนายอำเภอคอยสะเกิดในฐานจะไปช่วยเหลือคดีบุกรุกป่า นายอำเภอต้องลาออก และกองปราบดำเนินคดีในข้อหาปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

- ส่งสายลับไปเมืองยอน พม่า และขอปิดด่านสันตติ์คู่ เพราะเป็นเส้นทางลำเลียงยาบ้า มีนายทุนเป็นนายทหารใหญ่ที่หาผลประโยชน์ในการก่อสร้างกับว่า เมื่อปิดด่านทุกอย่างจบลง เป็นแห่งเดียวที่สามารถปิดด่านได้ ฯลฯ

เป็นผู้กำกับกำลังพล ต่อมาเปลี่ยนเป็น ผกก.1 บก.อก.ภ.5 เลื่อน
เป็น รอง ผบก.อก.ภ.5 ทำงานให้นายจนเป็น ผบช. หลายคน

ผมจะถูกให้ช่วยงานอยู่สำนักงานผู้บังคับบัญชาหลายท่าน และก็ยังทำ
หน้าที่ หน.ฝอ.ศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ทำงานให้จน รอง ผบช.ภ.5 หลาย
ท่านยอมรับว่า ทำงานผลงานยอดเยี่ยม จนมีส่วนช่วยสนับสนุนให้ได้ตำแหน่ง “ผู้
บัญชาการ” ไม่อยากเอ่ยเรื่องนี้มากเดี๋ยวจะหาว่า “ทวงบุญคุณ”

ผมมีส่วนสำคัญที่ของบประมาณ และทำเรื่องย้าย บช.ภ.3 จากลำปางมา
อยู่เชียงใหม่ ต่อมาก็เป็น ภ.5 การย้ายครั้งแรก เครื่องใช้สำนักงาน วัสดุอุปกรณ์
โต๊ะเก้าอี้ ผมเป็นผู้จัดทำให้เป็นส่วนใหญ่

ผมเป็น ผกก. ครบเกณฑ์ ทาง บช.ภ.3 เสนอให้ไปเป็น รอง ผบก.อก.ภ.5
แต่กรมตำรวจพิจารณาแต่งตั้งให้เป็น “รอง ผบก.จเรตำรวจ” แทนที่จะได้ “รอง
ผบก.ภ.5” ไม่ได้วิ่งเต้น ก็เลยอยู่ที่เดิม ต้องเป็น ผกก. ต่อ ผมจึงเป็นคนแรกที่สละ
สิทธิ์ตำแหน่ง รอง ผบก. พุดไปไม่มีใครเชื่อ แต่ผมมีพยาน ท่านคือ พล.ต.ท.
สถาพร หลาวทอง ผู้ช่วย ผบ.ตร. ในปัจจุบัน

เป็น รอง ผบก.อก.ภ.5 ได้ 4 ปี ขอย้ายลงเป็น รอง ผบก.ภ.จว. คำสั่งจะ
ออกวันรุ่งขึ้น เด็กรุ่นน้องขึ้นเป็นครั้งแรก ขอลง ภ.จว.เชียงใหม่ “ตะวุฒิชัย รอง
ผบก. 4 ปี ให้ไป ภ.จว.พะเยา” ผมบอก ผบช.ภ.5 พล.ต.ท.เชษฐา พรหมสาขา
ณ สกลนคร บอกว่า “ผมขออยู่ รอง ผบก.อก.ต่อไปเช่นเดิม ความจริงผมก็
เพียงอยากให้มีความสมบัติเฉพาะตำแหน่ง จะได้เป็น ผบก.ภ.จว.เท่านั้นเอง”
ไม่ได้ก็ไม่เอา ไม่ย่อท้อ สู้ต่อ

ผมไต่เต้าขึ้นมาเป็น รอง ผบก.อก.ภ.5 ผมเห็นว่าผมได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากทุกๆ ฝ่าย เพราะถือว่าอาวุโส งานดีเด่นมากมาย มีโล่รางวัล ผลงานเป็นที่ประจักษ์ ผู้บังคับบัญชาในยุค พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี สนับสนุนผมให้เป็น “ ผบก.ภ.จว.พะเยา ” แค่ 1 มิ.ย.44 – 30 ก.ย.44 เพียง 4 เดือน ประกาศสงครามยาเสพติด

“สงคราม...ต้องมีเสียงปืน...ต้องมีข้าศึก...ต้องมีการตาย...การเจ็บ...จับเชลยศึก” เป็นความจริงที่กล่าวไว้

“เสียงปืนนัดแรก ศพแรก คือตำรวจตาย”

ส.ต.อ.ยิง ด.ต.ตำรวจจากอง นปพ. เพราะ ส.ต.อ.ติดยา ถูกรายงาน จึงฆ่าเพราะเมายา ฆ่าเพราะแค้น แค้นเพราะคิดว่า ด.ต.เป็นผู้รายงานว่าตนค้ายา (ความจริงตัวเขาก็ค้ายา เสพยา กระทั่งญาติๆ ด้วย)

อยู่เพียง 4 เดือน ปราบยาเสพติดจริงจัง

ยึดทรัพย์สินผู้ค้าได้กว่า 20 ล้านบาท

เพียง 4 เดือนก็มีผู้บังคับบัญชาส่งย้าย

ให้ไปเป็น ผบก.ภ.จว.เชียงราย นายบอกว่า **“ถ้าไม่ไปคนอื่นก็วิ่งไปอยากให้ไปทำงาน ผมขออยู่ที่พะเยาก่อน นายบอกว่าปัญหาใหญ่ ยาเสพติดอยู่ที่เชียงราย”** ผมจึงเข้าใจเก็บข่าวของตั้งแต่วันนั้น

“ผู้การเหนือสุดในสยาม”

“1 ตุลาคม 2544 เริ่มลุยศึกในตำแหน่ง ผบก.ภ.จว.เชียงราย”

ผมรับตำแหน่งที่เชียงราย เมื่อ 1 ตุลาคม 2544 สิ่งแรกที่ผมต้องทำคือไปดูที่פקก่อน เห็นบ้านพักของ ผบก.ภ.จว.เชียงราย ฎุกรื้อแม่กระทั่งผ้ามา่าน ผมเศร้าใจมาก เพราะเพิ่งทำที่พะเยามาไม่นาน ผมรู้ว่าผู้บังคับบัญชาไม่เอาไปหรอก แต่เด็ก ๆ นายถือโอกาสรื้อทุกอย่าง เอาออกไปหมด

ผมต้องเริ่มพัฒนาอีกอย่างแน่นอน ห้องทำงาน ผบก. ห้องประชุม สวยงามมาก พล.ต.ต.สมคิด บุญถนอม ทำไว้ ผมไม่ทำลาย ผมทำเพิ่มอีก ผมทำห้องให้ รอง ผบก. ห้องรับรอง ปรับปรุงห้องประชุม ปรับปรุงบ้านพัก สร้างตึก 3 ชั้นเพิ่ม สร้างตึกศูนย์เทคโนโลยี มีห้องออกกำลังกาย ห้องผลิตสื่อ

สร้างสหกรณ์ใหม่ ปรับปรุงระบบงาน ในสหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจภูธร จว.เชียงราย เพียง 4 เดือน ได้รับการยกย่องว่า เป็นสหกรณ์ที่มีฐานะทางการเงิน มั่นคง 1 ใน 10 ของประเทศ ผมใช้สหกรณ์เสมือน “อนาคตตำรวจ” ออกระเบียบเงินกู้พิเศษ เช่น กู้ซื้อบ้าน ที่ดิน คอมพิวเตอร์ รถยนต์ อาวุธปืน (ได้ปีก่อนผ่อนที่หลัง ผิดกับโครงการของ ตร. ปัจจุบัน) ผมวางระบบสหกรณ์ใหม่หมด สหกรณ์เป็นของสมาชิกทุกคน “ผบก.ก็มีสิทธิเท่าๆ กันคือเป็นสมาชิก 1 เสียง” ไม่มีความพิเศษเหนือสมาชิกคนอื่นๆ นายหลายคนเข้าใจผิด ใช้อำนาจบาตรใหญ่ หาผลประโยชน์ในสหกรณ์ **“นายประเภทนี้ผมถือว่าชั่วช้ามาก”**

“ถือเป็นการเริ่มต้นที่สนุก ในชีวิตราชการตำรวจของผม”